Akbaba

Muhalefet — Al yiğitim, at ta senin, meydan da!

Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Kahkahalarla Dolu Mizah Romanı

Yazan: AZİZ NESİN

Kadın olan bir erkeğin bütün hâtıralarını bu romanda, başından sonuna kadar zaptedilmez kahkahalarla okuyacaksınız!

23 Ağustos Salı Günü Çıkıyor

Akbaba Mizah Serisi: 6 — Fiatı: 1 Lira.

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

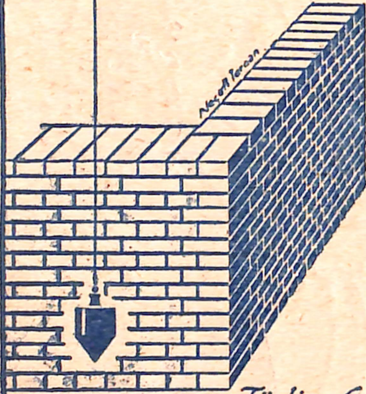
BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI NIN

Yapı Tasarrufu hesabı

Ev hesabı

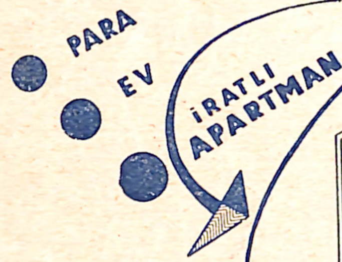
Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda 50000 den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.

AKBANK'ın 1955 İKRAMİYELERİ

YARIM MİLYON LİRA

HER 150 LİRAYA BİR İŞTİRAK HAKKI...

VAKIFLAR BANKASI

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİSİ

PARA İKRAMİYELERİ

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş.

Akbaba

DAĞ BAŞINDA...

HÂLÂ bir tutam ota, hâlâ bir ağaç gölgesine hasret Anadolu'nun, sarı - esmer dağlarından birindeyim. Bu dağın tepesinde bir dev var: Bozkıra gömülmüş ayaklarının gergin baldırları üstünde kocaman vücudü yaylanıyor: Başı dik, göğsü büyük soluklarla dolu, pazıları şiş... Bu, Sarıyar barajıdır.

Sayın Başvekilin davetlileri arasında, ben de, otomobillerimizi yer yer durduran bahtiyar kalabalıkları yararak oraya vardım.

Bazı işler, bazı eserler vardır, hayal, onu görmeden de kavrar. Sarıyar Barajı bunlardan değil. O, hayalin ötesindedir.

Güneş yanığı bir genç adam, bir yüksek mühendis, sırtında kısa kollu bir gömlek, ayağında toprak rengi bir keten pantalon, sağ elinin işaret parmağiyle ufuklar çizerek, günün en küçük işlerini anlatan bir sadelik ve rahatlıkla konuşuyor:

— Buradan Sakarya geçerdi. Aldık, karşı dağların arkasından geçirdik. Şu gördüğünüz ağızdan akıp buraya dökülecek. Boyu altmış kilometreyi aşacak yarınki gölün üstündesiniz şimdi... Sular altında kalacak yirmi dört köyü başka yerlere taşıyoruz.

Hayalimde, Üsküdar'dan Kavaklar'a kadar İstanbul Boğazı uzanıyor: Yanılmıyorsam, bu uzun ve mavi şerit 32 kilometredir. Sarıyar Barajının yarısı.. Demek ki, çıplak dağların çerçevelediği bir çorak bölgede küçük bir Marmara birikecek.

Masalların kuş uçmaz, kervan geçmez bir dağını görüyorsunuz: Üstünde işleyen makineler kayayı taş, taşı çakıl, çakılı kum yapıyor. Bir günde dökülen betonla altı katlı dört apartman kurulur, dediler. Bağrında açılmış tünelin ağzından, ürpermeksizin bakamazsınız: Bir kilometre karanlık uzanıyor.

Burada, yarınki Türkiye'nin yapıcı zekâları toplanmış, plâjsız, denizsiz, danssız ve kadınsız, bir vatan yaratmanın şevki, hayır, vecdi içinde, terli yüzlerinden tebessüm eksik olmaksızın çalışıyorlar.

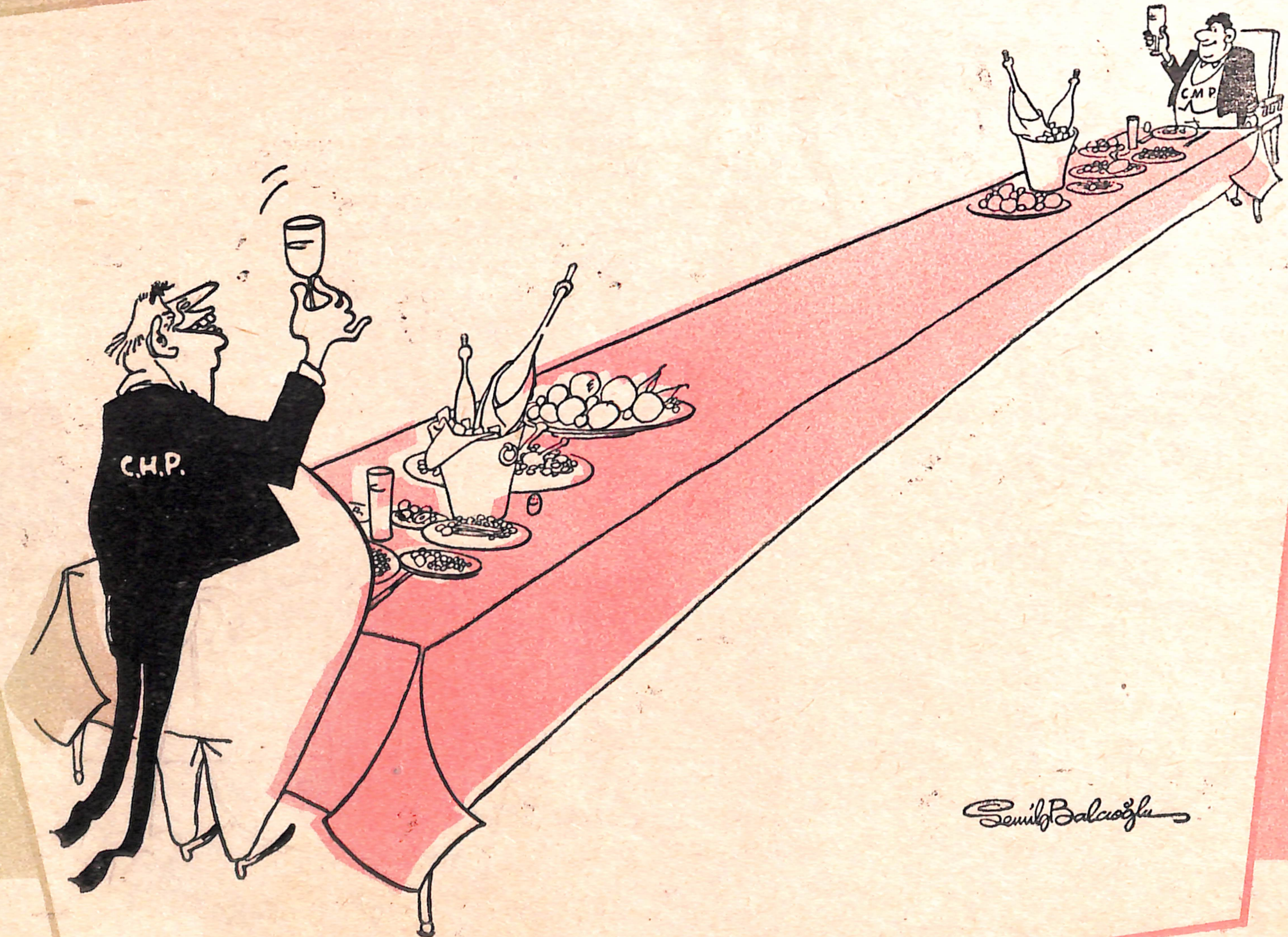
Anadolu'nun bağrında, dağlar bir dev silkinişiyle yer yer uyanıyor... Bunların karşısında küçük politika kavgaları mız mı?..

Affedersiniz, hatırıma sivri sineğin sözü geliyor:

— Acıttım mı fil kardeş!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

MUHALEFET SEÇİMLERRE GİRMİYOR.. (Gazeteler)

— Birbirimize yaklaşmamızın şerefine!...

(Semih Balcıoğlu)

Olaylar Alaylar

GÖBEK ATMAK

İSTANBUL'DA bir «Göbek Atan Dede» var. Şimdi yüksek sosyetemizin bir merakı da, bu «Göbekatan Dede». Yüksek sosyetenin hanımları niyet tutuyorlarmış. Meselâ, falancayla kırıştırabilecek mi, yoksa kocası münasebetsizlik edip engel mi olacak. Niyetleri olursa Göbekatan Dede'ye adak adıyorlar. Adak da kolay... Dede'nin türbesine gidip, üç göbek, beş göbek, ne kadar adadılarsa, o kadar göbek atıyorlar.

Geçen gece, türbenin önünden geçiyordum. Baktım, süslü püslü bir kaç hanım şakır şakır göbek atıyor.

— Bu zavallılar delirmiş mi? dedim. Arkadaşım, işte bu hikâyeyi anlattı.

Siz Volter'in masallarını bilir misiniz? Bir doğu ilinin padişahı, bir türlü hırsız olmayan hazinedar bulamazmış. Kime güvenip hazinedar yapsa, hazinenin altınlarını çalarmış. Akıllı sadrâzam:

— Ben size, hırsız olmayan bir hazinedar bulurum, demiş, siz yalnız sarayda büyük bir ziyafet vereceksiniz.

Padişah akıllı sadrazamının dediği gibi, sarayda o güne kadar görülmemiş büyük bir ziyafet verilmiş. Masadaki şamdanlar, tabaklar gümüş, çatallar, bıçaklar, kaşıklar altun... Kâseler, kadehler billûr... Yenilmiş, içilmiş...

Sadrazam ziyarete gelenleri salona doldurmuş.

— Şimdi hepiniz Padişahımızın huzurunda göbek atacaksınız! demiş.

Emir, emir... Kaçmanın imkânı yok. Davetliler başlamışlar padişahın karşısında şakır şakır, oynayıp göbek atmağa.

Her göbek atanın üstünden, başından, saraydan aşırıp gömleğinin altına sokuşturduğu, altın eşyalar, sırma işlemeli peçeteler, kaşıklar, çatallar, bıçaklar, şamdanlar dökülürmüş. Yalnız biri, bir zavallı oynamış ama, ondan bir şey dökülmemiş.

Sadrazam Padişaha:

— İşte hazinedar olacak adam!

Demiş.

Bu adamın elleri varmıymış, yok muymuş, bunu Volter masalında yazmamış.

Göbekatan Dede'nin huzurunda göbek atan hanımları bana Volter'in bu masalını hatırlattı. Asıl bu hanımların kocalarına göbek attırmalı... Bakın bakalım, onlar her göbek attıkça paçalarından neler akacak?... Dövizler mi, kaçak eşyalar mı, dolarlar mı, yoksa namusları mı?..

AZILI BİR HIRSIZ YAkalandı

MOTORİZE polis ekibi evvelki gece yarısı azılı bir hırsızı yakalamıştır. Ali adındaki bu hırsız, gece Taksimde bir apartımana girerek, balkonda, çamaşır ipinde asılı bir gömlekle, bir fanilâ çalıp kaçarken, vaziyeti şüpheli görülerek ekip tarafından yakalanmıştır.

Azılı hırsızın üzerinde yapılan aramada külliyetli miktarda bit ve pire bulunmuştur. Adliyeye verilen azılı hırsız tevkif edilirken polise teşekkür etmiştir.

700.000 ŞİŞE KANA İHTİYACIMIZ VARMIŞ.. (Gazeteler)

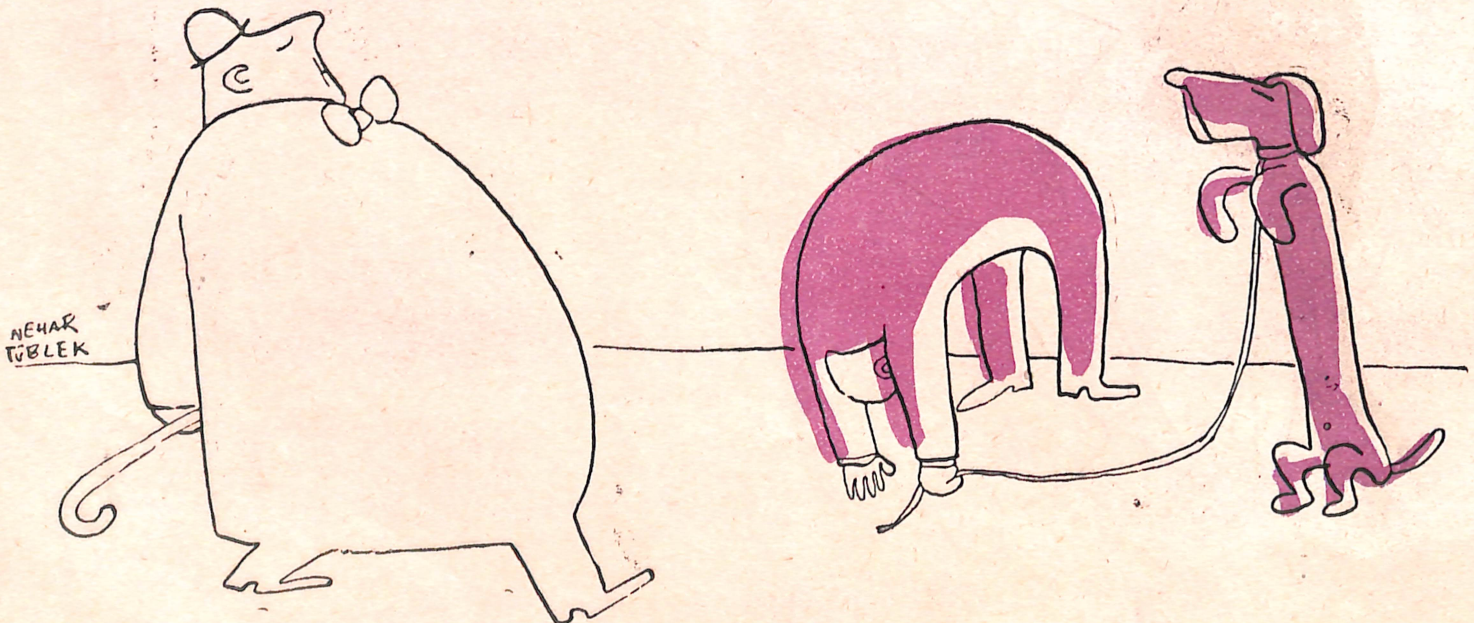
— Eh.. gene bize iş çıktı!... (Şadi Dinçças)

SÜTYENİ ÇALINDI

Servet Yavru adında genç bir kız polise müracaat ederek, dün sütyeninin yankesicilik suretiyle çalındığını söylemiştir. Genç kız, on sekiz kişiden şüphelendiğini, fakat bunların eşkâlini hatırlamadığını bildirmiştir. Polis, yankesiciyi şiddetle aramaktadır.

İKİ KİŞİ BOĞULDU

Kenan adında bir adamla karısı, pazar günü hava almak için gittikleri plâjda, havasızlıktan boğulmuşlardır. Son günlerde plâjlarda havasızlıktan boğulanların sayısı arttığından, Belediye plâj fiyatlarını âyarlamak ve plâja gidenlerin sayısını azaltmak suretiyle, havasızlıktan boğulmalara karşı tedbir alacaktır.

SAYGI DURUŞU

(Nehar Tüblek)

REHBER KURSU İmtihanı

İstanbul'a gelecek turistleri gezdirmek için, bir rehber kursu açıldı. Kurs öğrencileri başarı kazandılar. Sınava katılan Nurten isimli genç kızımızın verdiği cevapları haddinden fazla açıkgöz bir yazarımız elde etmeğe muvaffak olmuştur. Çok ilgi çekici bu soruları ve verdiği cevapları yayınlıyoruz:

Kılavuzu:

KARGA

— Turizm Endüstrisi ne demektir?

— Kadınların kocalarını kıskanmamaları için, güzel manzara, tarihî âbide gibi bahanelerle, onlara, bilmedikleri kadın çeşitlerini tanıtmak... Yani, hep bir çeşit olan kadını, her yerde ayrı çeşitmiş gibi yutturmak.

— Bu kadar mı?

— Kazıklandıklarının farkına varmamaları için, başta kadın olmak üzere, her memleketin kendi özelliğine ve güzelliğine göre, kadın bacağı, kadın göbeği, kadın budu, dans, müzik, içki, renk ve ışıklarla gelenleri sersem kaza çevirip yolmak...

— Aferiiin... Söyle bakalım Nurten, dünyada en fazla turist çeken memleketler nerelerdir?

— Fransa, İtalya, İspanya, Yunanistan...

— Turistler niçin bu memleketlere fazla giderler?

— Çünkü efendim orada, turistler meselâ Luvr Müzesine giderler. Adam karısına Jökond tablosunu gösterir. «Bak karıcığım ne şaheser!...» der. Kadın başını yukarı kaldırınca, kocası da rahat rahat Parisli kızlarla flörtatar. Romayı derseniz... Orada da katedralleri, kiliseleri gezmek bahanesiyle Lollo Brigida'yı, Sophia Loren'i görürler. Kocalar «Bak karıcığım, şu kilise kubbesindeki Mikel Anj'ın harikası!...» der. Kadının başı tavandayken kocası da turizmini yapar...

— Aferiiin Nurten... Peki, kadınlar turizm yapmaz mı?

— Yapmaz olur mu? Meselâ İspanyayı ele alalım. Oraya Endülüs saraylarını görmek bahanesiyle giderler. Ama boğa güreşini tercih ederler. Kadın boğa güreşçisine hayran olur, erkek te, kemerli bir Madrid bodrumunda, meyhane masaları üstünde kastanyetlerini şıkırdata şıkırdata raks eden Karmen'e... Sonra gece, karı koca otelde buluşurlar.

— Aferiin Nurten... Peki Nurten, bu turistler, ne halt etmeğe İstanbul'a gelmezler?...

— Efendim, onun sebepleri çok. Bir defa, bizdeki turizm endüstrisi dediğimiz, Beyoğlu'ndaki üç dört barla bir iki pavyondur. Oraya bir turist kazara düşerse, bizimkiler ona «şöyle doğru dürüst dur, iyi vaziyet al da, rahat rahat kazıklayalım!» derler. Turizm Endüstrisinde halbuki marifet turistin belini incitmeden kazıklamaktır. Hani sünnetçiler gibi... «Oldu da bitti maaşallah!...» diyene kadar olan olmalı.. Sonra efendim, bizim pavyonlar, barlar saat iki dedi mi kapanır, hastahane gibi dir.

— Aferii'n Nurten... Hadi diyelim ki bir turist karı koca yolunu şaşırdı da, buraya geldi. Seni de ona kılavuz verdik. Ne yaparsın?

— Evvelâ boyunlarına yafta asarım.

— Neye o?

— Çünkü efendim, onları gezdirmeğe çıkardım mı, bizim sokaklarda mutlaka bir toz fırtınası çıkar. Karı koca toz duman içinde bir müddet kaybolurlar. Sonra meydana çıktılar mıydı, hangisi karı, hangisi koca tanınmaz olur. Saç, surat, üst baş badanaya girmiş çıkmış gibi... O zaman yaftalarına bakarım, hangisinin kadın, hangisinin erkek olduklarını çıkarırım. Ondan sonra yapacağım iş, boyunlarına uzunca bir ip takmaktır.

— Neden?

— Yazın tozdan, kışın çamurda, baharda da kalabalıkta kayboldular mı, boğulmamaları için, ipi çeker, onları kurtarırım.

— Aferiiin Nurten... Peki İstanbul'da nereleri gezdirirsin?..

— Tarihî eserlerimizi gezdiririm. Meselâ Taksim'deki heykel kaidesini gösteririm: «buraya, derim, demokrasi gelmeden evvel heykel dikilecekti, sonradan demokrasi gelince vaz geçildi. Yediğimiz kazıkların senbolü olarak bu beton kazık ebediyete intikal etti.» Sonra Taksim'deki yarı kalmış Opera binasını gösteririm: «İşte, derim, bir valinin, valiliği zamanında tamamlanamadığı için, tarih boyunca yarım kalmağa mahkûm bir âbide... Ne yıkılır, ne yakılır...» Sonra Boğaziçi'ndeki kömür depolarını, beton apartımanları, fabrikaları gösterir: «İşte, dünyanın en güzel yerine kurduğumuz medeniyet!...» derim.

— Bizim, kendimize mahsus, yerli âdetlerimizi göstermez misin?

— Gösteririm. Sokak duvarlarındaki yazıları okuturum onlara: «Eşeklere mahsus helâ!...» Hayvanları çok sevdiğimiz için, dünya yüzünde eşek helâsı yalnız bizde bulunur.

— Aferiin Nurten... Peki turistlere İstanbul'un nerelerini gezdirirsin?

— Sulukuleyi gezdiririm, «işte, Madrid'den ve Peşte'den bir köşe!...» derim. Mecidiyeköy ve Kazlıçeşme gecekondularını gezdiririm: «İşte Pompei harabeleri!...» derim. Mahut sokağı gösteririm: «İşte Amerikalıların en çok misafir kaldıkları bizim Paris!...» derim. Kasımpaşa'da, Aksaray'daki çamurları gösteririm: «İşte Venedik!...» derim. Kadıköy'ü gösterir: «İşte Kerbelâ!...» derim Beyoğlu'nu gösterir: «İşte Bâbil Kulesi!...» derim.

— Ya İstanbul nerde derlerse?...

— Biz de onu arıyoruz, derim.

— Aferiiin Nurten... Peki gazeteciler, «Turistler ne diyor?» diye sana sorsa, ne cevap verirsin?...

— Bize gelen turistler, kırk senedir gazetecilere hep aynı şeyi söylerler. Onun için turistlere bir şey sormam. «Memleketiniz, dünyanın en güzel yeri» diyorlar derim. «Gösterdiğiniz misafirperverlikten çok memnun kaldık diyorlar» derim.

YAŞ BAHSİ

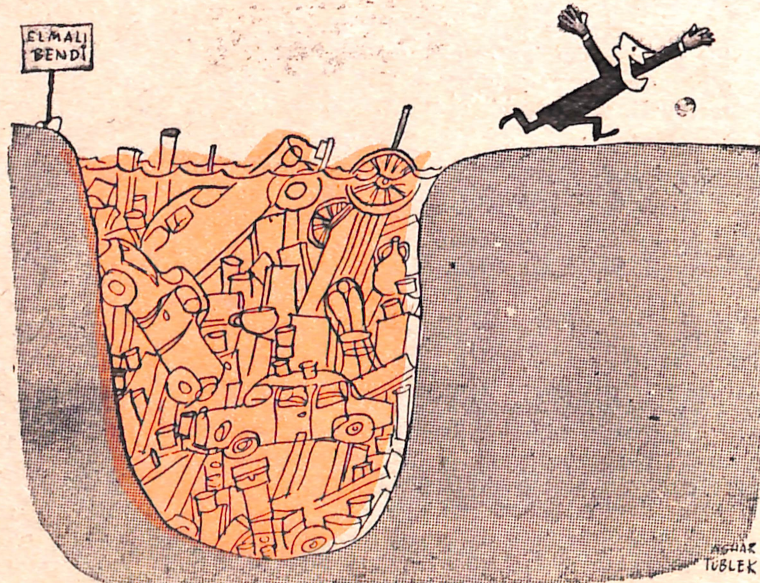
Gazeteciler, seyahatten yeni dönen yıldızın etrafını almışlar, bu arada yaşını da sormuşlardı:

— Ne diye saklıyayım? dedi. yıldız. Saklamağa sebep görmüyorum. Sevdiğim bir adamla evlendim, melek gibi çocuklarım var...

— Değil mi ya? Diye hep birden bağrıştılar, gazeteciler. Yıldız devam etti:

— Yaşımı gizlemeğe sebep görmediğim gibi, söylemeğe de sebep görmüyorum tabii!..

ELMALI BENDİ MESİRE YERİ OLACAK!.. (Gazeteler)

— Müjde, müjde... Elmalı Bendi doldu!...

(Nehar Tüblek)

HİKÂYE :

DİKKAT TEHLİKE VAR!..

PARİS'TE metrolar, yani yeraltı trenleri akşam saatlerinde dayanılamıyacak kadar sıcak olur yazın. Bu sıcaklığın bir sebebi de kalabalık. Malûm ya, Fransızlar ötedenberi sıcakkanlı insanlardır. Bazıları bu hali samimiliğe, bazıları cinsî cazibeye verirler. Her neyse!

Ben, seyahat kasdiyle Paris'te bulunuyordum. O gün, yeni gördüğüm ölüm motosikletlileri hakkında biraz malûmat almış, hayran kalmıştım. Bu ölüm motosikletlileri nedir bilir misiniz? Polis! Son zamanlardaki gangsterlik vak'aları yüzünden, haydutlar hep Citroen araba kullandıkları, buldukları yerde maymunçuklariyle bu arabaları çalarak soygun, adam öldürme vak'aları çıkardıkları için yeni bir polis sınıfı ortaya atılmış. Çelik miğferli bu polislere hükûmet çok yüksek paralar veriyor ama, ölüm halinde herhangi bir tazminat ödemiyor. Çünkü adamlar, iki yüz kilometre süratle giderken ateş etmek, trafiği dinlememek gibi geniş salâhiyetlere sahip .. Hoş, şimdi şu ciddî malûmat taslamanın sırası değil ya? Hani, neden dolayı zihnen meşgul olduğumu anlatmak istiyordum.

Boulogne ormanından dönüyordum. Bu geniş park ve koru, Paris'lileri hafta tatillerinde ekseriya çifter çifter koşup âşıkdaşlık ettikleri yer. Şehrin bir ucunda. Kaldığım otel de, öbür ucunda. Ucuz olsun diye, metroyla gidiyorum.

Derken, metro Roosevelt istasyonuna gelince, kalabalık dayanılmaz bir hal aldı. Benim de yanımda oldukça hoş bir genç kız var. Oflayıp pufluyor, sıcaktan bunalıyordu. Kendisine, tahmin edeceğiniz nezaket dairesinde yardım etmeğe çalışıyordum. Birdenbire, gayet gürültüyle yol alan metronun uğultusunu bastıran bir ses duyuldu:

— Dikkat edin... Arabada iki clochard (serseri, hırsız) var. Polis arıyor. Cüzdanlarınıza göz kulak olun...

Halbuki, Paris gibi yerde en az görülen zabıta vak'ası yankesiciliktir. Halk bu hususta gayet uyanık. Cezası da ağır.

Hangi hayır sahibi tarafından yapıldığı bilinmiyen bu ihtar üzerine tabii herkesin eli bir defa ya arka cebine, yahut cüzdanının bulunduğu iç cebe gitti. Az sonra, metro yeni bir istasyona geldiğinden bir itişme, kakışmadır başladı. Herifin biri de:

— Pardon bay, yol versene, ineceğim...

diye beni ve yanımdaki genç kızı omuzladı. Şöyle bir yarım çarkedip yol verdik. Temiz giyimli iki kişi indiler. Araba da hemen kalktı tabii.

Biraz sonra, arkadan bir feryat:

— Doğru söylemişler yahu... Bizim cüzdanın yerinde yeller esiyor...

— Eyvah... Benimki de yok. Uçmuş.

— Vay namussuzlar yahu. Tüh Allah kahretsin...

— Alçak herifler...

— Hemen ilk istasyonda telefon edelim...

— Muhakkak, o bizi iterek inen iki adamdı bunu yapanlar...

Bu sözleri, yanımdaki genç kız söylüyordu. Gülümsedim:

— Tahmin ederim... Ama ne cesaretle. Hem bu kadar kısa zamanda nasıl başardılar bu işi?

Genç kız da gülümsedi:

— Ben «Petit Parisien» de zabıta muharriri olarak çalışmıştım. Pek eski bir usuldür. Herifler önce kendi kendilerini haber verdiler. Haberi veren onlar olduğu için, herkes sivil polis zannetti onları. Kimse şüphelenmedi. Ama, sesleri duyulur duyulmaz, herkes bir kere cebini yokladı ya... İşte işlerini böylelikle kolaylaştırdılar! Öğrendiler kimin nesi neresinde...

O zaman hatırladım. Ben, hiç elimi cebime götürmemiş, istifimi bozmamıştım. Zaten ceketsizdim. Cüzdanımın arka cebimde olduğu besbelliydi!

Birden, içimi bir ürperti kapladı. Soğuk bir ter şakaklarımdan sızmağa başladı. Öyle ya, olup olacağı kaç param varsa, üzerimdeydi. Gurbet elde meteliksiz kalmanın fecaatini siz nereden bileceksiniz?

Kızcağız kolumu sıktı. Çantasını açtı:

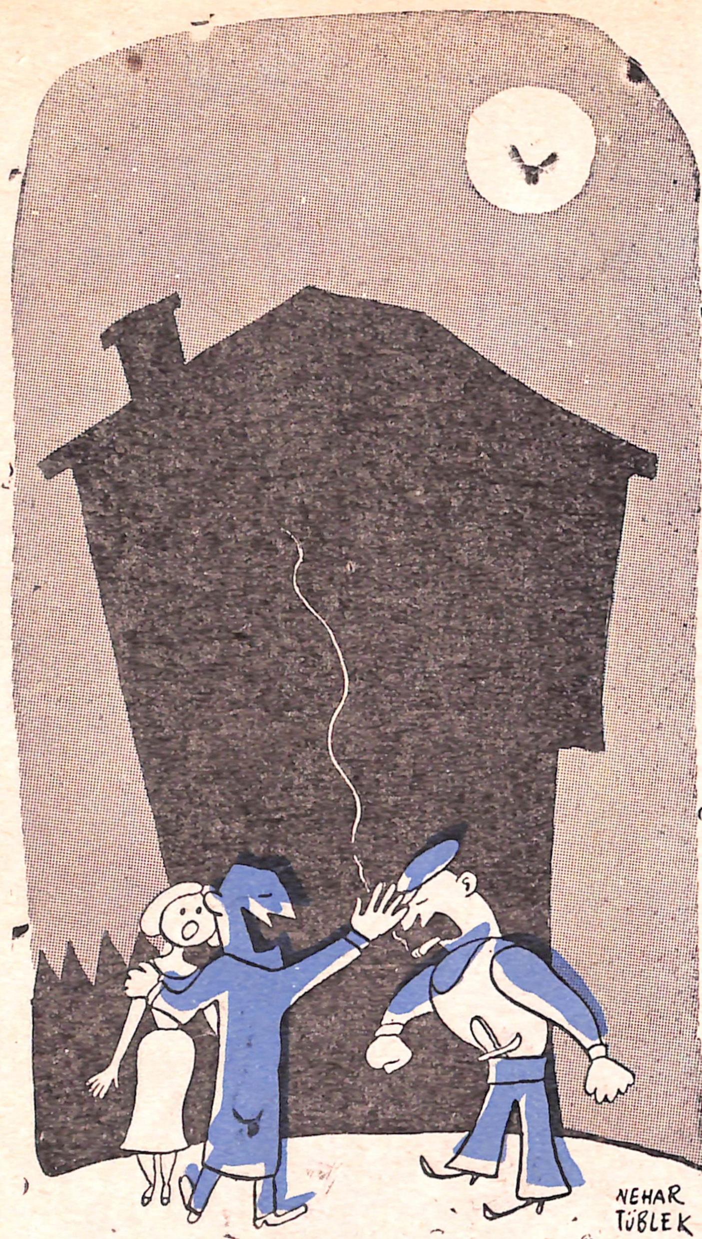
— Korkmayın, dedi. Ben o ihtarı duyar duymaz, sizin yabancı olduğunuzu anlamıştım zaten, hemen cüzdanınızı aldım, çantama attım. Buyrun!

Allah inandırsın, şaşkınlığımdan teşekkür bile edemedim.

HİKÂYECİ

— Yahu, bukadar güzel fotoğrafların var, ne duruyorsun, bir günlük gazete çıkarsana!..

Kabadayı — Karını elinden alacağım!..
Sporcu — Haydi oradan... Transferin kapandığından senin haberin yok galiba!..

(Nehar Tüblek)

Çete

Yazan: Eşkiya Zâde ÇETİN

KADIKÖY iskelesinde genç kadın:

— Eyvah!.. Çantam, çantam!.. Yakalayın, kaçıyor!...

diye bağırdı. Kalabalık birbirine girdi. Yalınayak bir serseri, köprü merdivenlerini üçer üçer atlıyordu.

Genç, güzel kadın, sağında solundakilere:

— Tutun ne olur?... diye yalvarıyordu.

Hırsız, gözden kaybolduktan sonra, beş dakika kadar ancak geçmişti. Genç bir polis, eli çantayı çalan hırsızı omuzuda gördü.

— Çanta kimin?

Siyah, parlak, büyük bir çanta idi. Genç, güzel kadın sevinçle kalabalık içinden çantasına atıldı.

— Benim... Ah, çok teşekkür ederim.

Yalınayak hırsızın üstünde tutacak bir şey olmadığı için, polis kaçmasın diye uzun saçlarına yapışmıştı. Ayağındaki eski asker pantalonunun yırtıklarından çıplak vücudu, kirli butları görünüyordu.

Polis genç kadına:

— Lûtfen karakola kadar geleceksiniz, dedi.

—Neden?... Çanta benim. Bu herifin elimden kaptığını herkes gördü.

— İfadenizi alacağız, hırsızı mahkemeye vermek için...

Hırsızla polis önde, kadın arkada karakola girdiler. Komiser kadını dinledikten sonra, leş gibi kokan hırsıza iğrenerek baktı:

— Utanmıyor musun ulan? Eşek kadar herifsin... Çalışsana!..

Hırsız, başı önünde dinliyordu.

— Ne diye çalıyorsun? Ha?...

Hırsız, başını ağır ağır kaldırdı:

— Onlar sanki ne yapıyorlar?... dedi.

— Sus!... Şimdi...

Komiser, genç kadına:

— Hanımefendi çantanızda neler var? dedi.

— Param var... rujum, aynam, pudriyerim...

— Kaç paranız var çantanızda?

Kadın susuyordu. Komiser, elini masanın üstündeki çantaya uzatınca kadın atıldı:

— Karıştırmayın rica ederim, içinde mahrem eşyam var...

Komiser çantayı açtı, içindekileri çıkardı. Kadının dedikleri, biraz bozuk para ve iki yüz dolar...

Komiser:

— Bu dolarları nerden aldınız?...

— Ben kimseden dâvacı değilim. Çantamı verin gideyim...

— Dolarları soruyorum.

— Aman, çantayı da istemiyorum.

— Gidemezsiniz... Dolarları nerden aldınız?

Güzel kadın başını önüne eğdi:

— Madam Eleni sabahleyin verdi.

Hırsız, başını kaldırıp komisere baktı, bıyık altından güldü.

— Nerede bu Madam Eleni...

Genç kadın fısıldar gibi, adresi söyledi.

Komiser, polis, hırsız, kadın bir polis arabasiyle Madam Eleni'nin apartımanına gittiler. İlk girdikleri odada karşılaştık-

KURTULUŞ

Bir seyyah, Amazon nehri bölgesinde yolunu kaybetmişti. Üç gün, boşyere uğraştı durdu. Üçüncü gün akşamı bir gürültü duydu. Dinledi, nihayet bir çalılığın ardından fırlayan bir adam gördü:

— Çok şükür, diye bağırdı. Yolumu kaybettimdi, üç gündür canlı bir insan görmemiştim. Ne kadar sevindiğimi imkân yok anlıyamazsınız!

Ötekinin suratı asılmıştı:

— Anlamaz olur muyum? dedi, ben on beş gündenberi yolumu kaybettim!

İSTER İSTEMEZ...

Küçük Hüseyin'in hiç arkadaşı yoktu. Annesi üzülüyordu. Nihayet sordu:

— Oğlum, neden arkadaşın yok senin böyle?

Hüseyin anlattı:

— Ne yapayım anne? Benim dövdüklerim benimle oynamıyorlar. Beni dövenlerle de ben oynamıyorum elbet...

YAZISIZ!...

(Tonguç)

ları uygunsuz durumda bir çiftti. Komiser açtığı altı odada, altı uygunsuz vaziyet görünce:

— Demek altı aydır harıl harıl aradığımız randevucu Eleni sensin ha?... Bu dolarları kimden aldın?

— Bir müşterim verdi, Rıza Bey...

Uygunsuz vaziyette yakalanan erkekler, erkek oldukları için serbest bırakıldı. Kadınlar da, erkek olmadıklarından Ahırkapıdaki hastahaneye gönderildi. Sonra, polis, komiser, hırsız, güzel kadın, Eleni polis arabasıyla Rıza Bey'in apartımanına gittiler. Rıza Bey, apartımanının yedinci katında inşaat yaptırıyordu.

— Ne yapıyorsunuz?

— Hiç...

— Hiç mi? Bu duvarcılar, ustalar ne?... Demek kaçak inşaat yapıyorsunuz.

Hırsız, başını kaldırdı, komisere baktı, bıyık altından güldü. Kaçak inşaat için zabıt tutulduktan sonra komiser Rıza Beye sordu:

— Bu dolarları nerden aldınız?

— Ali Bey verdi.

Komiser, Emniyet Müdürlüğüne telefon etti, bir kapalı kamyon istedi. Evvelkiler ve Rıza Bey kamyona doldular. Ali Beye gittiler. Komiser Ali Beye sordu:

— Bu dolarları Rıza Beye siz mi verdiniz?

— Evet...

— Niçin verdiniz?

— Bana inşaat demiri sattı...

— İnşaat demiri mi? Nerde?.. Beyannameniz var mı? Yok ha?... Demek demir karaborsası yapıyorsunuz...

Sonra Ali Beye döndü:

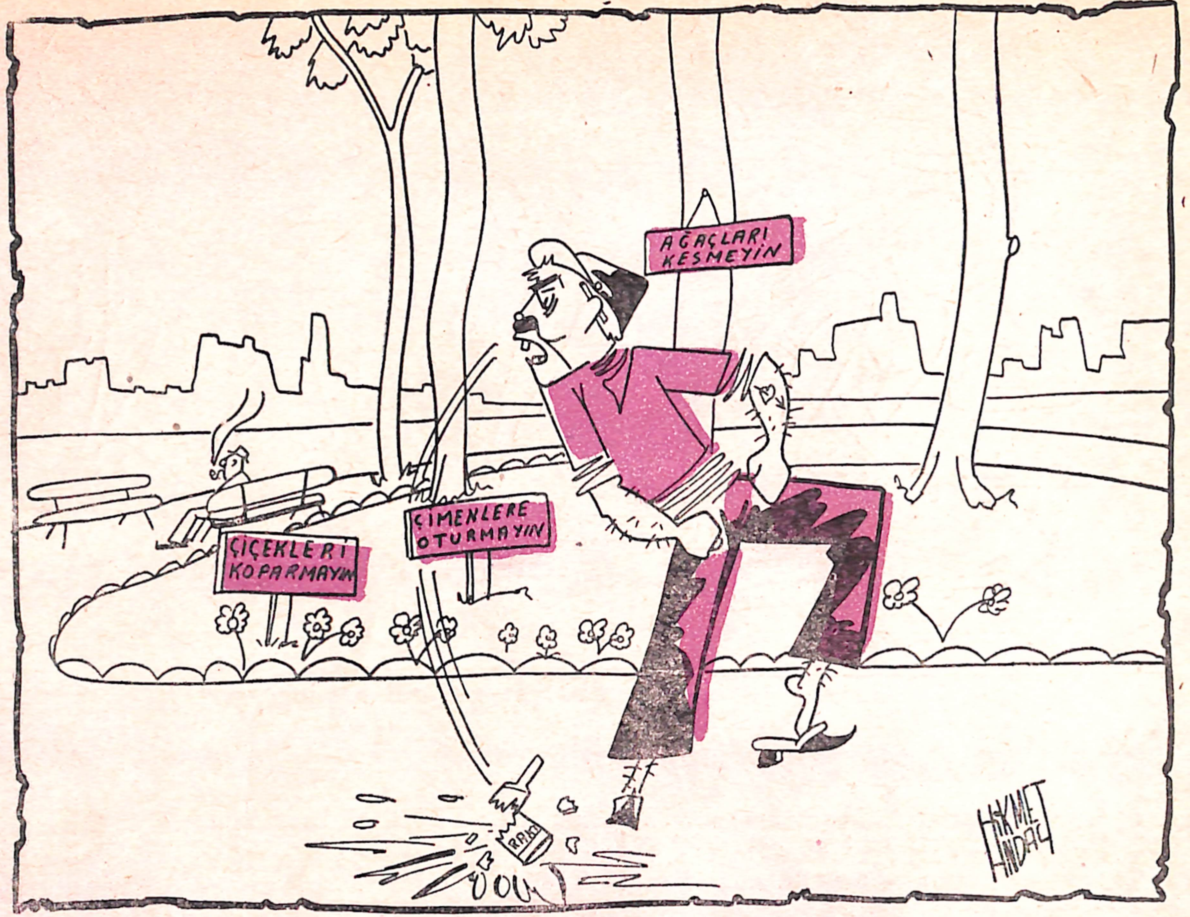
— Nerden aldınız bu dolarları?...

— Hüseyin'in evinde geçen gece kazandım.

Hırsız, hep yerde duran başını kaldırıp **komisere** baktı, bıyık altından güldü. Polis, komiser, hırsız, Eleni, güzel kadın, Rıza Bey, Ali Bey, kamyona doldular, Hüseyin'in evine gittiler. Yeşil çuha örtülü masada 10 bin lira, zarlar ve oyun kâğıtları vardı. Yakalanan altı kumarbaz savcılığa gönderildikten sonra Komiser, Hüseyine sordu:

— Bu dolarları nereden aldın?

— «Çemişgezek» vapuru Amerika seferinden dönmüştü. Onun çarkçısı Nuri verdi.

— Gel de bu mübarek yerde eğlen be yahu!..

(Hikmet Andaç)

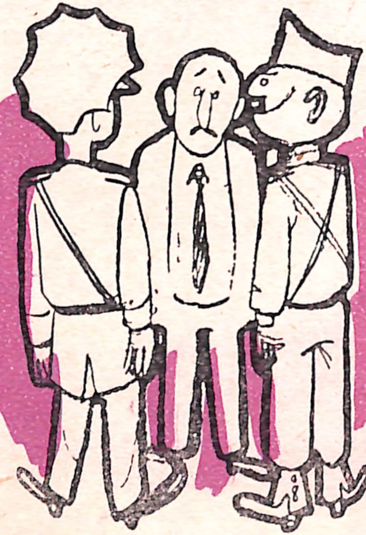
Evvelkilerle Hüseyin kamyona doldular... Çarkçı Nuri'nin evine gittiler. Çarkçı Nuri'nin evinde 10 kilo saf eroin bulundu. Nuri, dolarları İhsan'dan aldığını itiraf etti. İhsan Boğaziçi'ndeki bir tepedeki köşkte eroin fabrikasında suçüstü yakalandı.

— Dolarları kimden aldın?

— Rezzan'dan...

— Kim bu Rezzan?...

— Beyrut'tan kaçak naylon kadın çamaşırı getirir. Hırsız, başını ağır ağır kaldırdı, komisere baktı, bıyık altından güldü. Hep beraber kamyona doldular. Rezzan'ın evine gittiler. Rezzan bu dolarları, naylon çamaşır, lasteks mayo sattığı Nevin'den aldığını söyledi. Fakat bu hatun bir türlü Paris'e, Roma'ya doyamadığı için yerinde bulunamadı. Polis te:

— Zâten kamyonda da boş yer kalmamıştı, dedi.

Hırsız başını yerden kaldırıp, komisere baktı, bıyık altından güldü. Komiser:

— Anladık ulan! diye bağırdı, gülüp durma öyle... Anladık, sen onlara nisbeten namuslusun işte... Hırsız, suçu nakıs teşebbüs halinde kaldığı için üç ay yatıp çıktı. Şimdi, namuslu bir vatandaş olarak çalışıyor ve nerede bir kadın çantası görse bir cüzamlı görmüş gibi ondan kaçıyor.

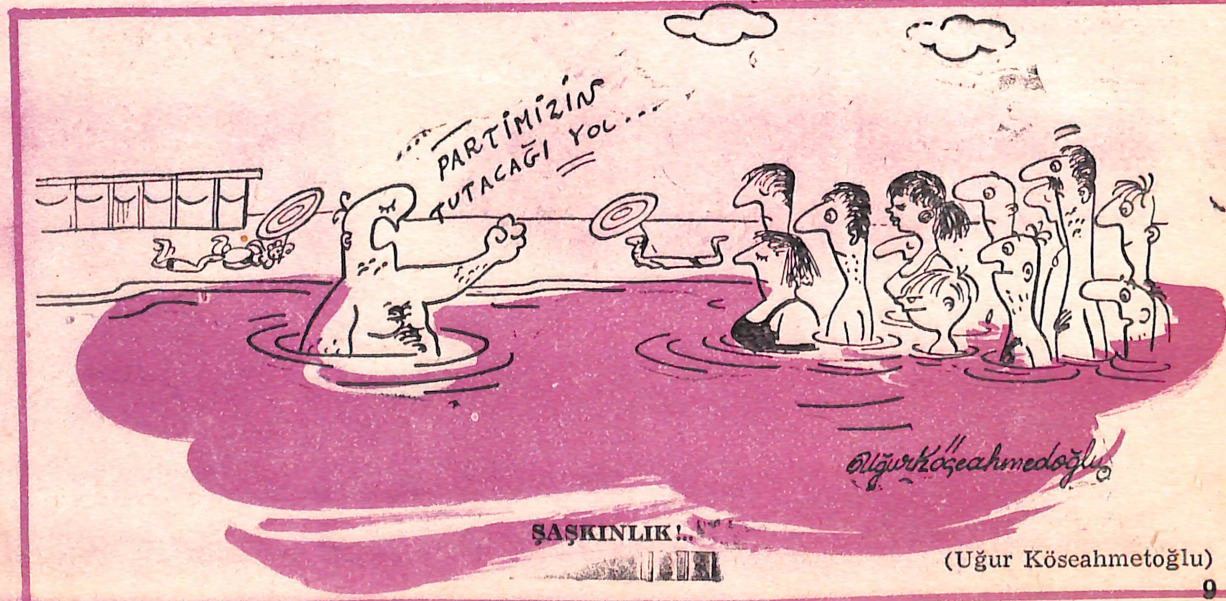
□

MUAMMA!

Başını pencereden çıkarıp arkadaşına sordu:

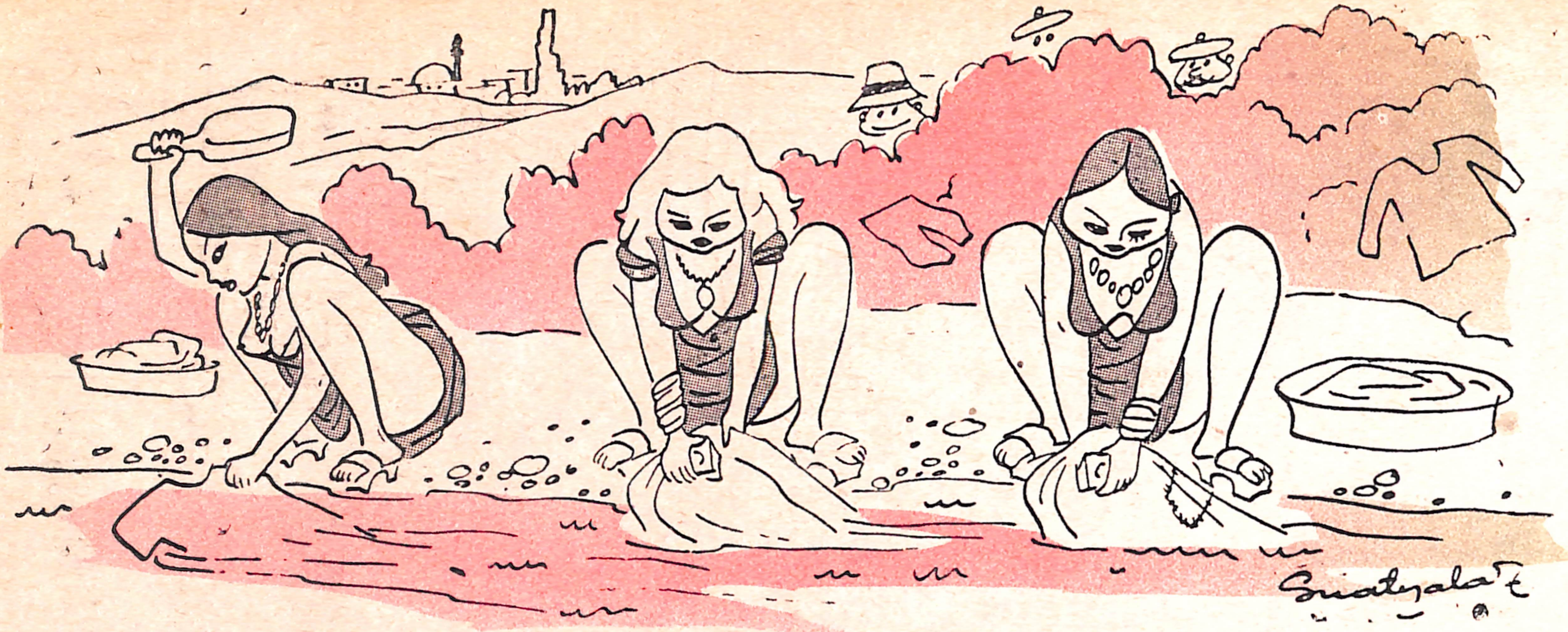
— Nasıl oluyor da otuz beş yaşındaki bir kadın ekseriya kırk yaşındaki bir erkekten daha yaşlı görünüyor?

— Otuz beş yaşındaki bir kadın ekseriya otuz beşten bir haylı yaşlıdır da ondan olacak..

ŞAŞKINLIK!..

(Uğur Köseahmetoğlu)

KÖY'den: Güzel bir manzara! (Suat Yalaz)

İLM-İ NEBATAT

İncir Çekirdeği

MEMLEKETİMİZİN verimli topraklarından en çok yetişen ürün, incir çekirdeğidir. Bizim incirlerimiz ve incir çekirdeklerimiz, hiç bir memleketinkine benzemez. İncir çekirdeklerimiz, dışardan ilk bakışta küçücük görünürlerse, içleri pek geniştir. Topluiğne başı kadar görünüşüne, bazı yabancılar aldanırlar. Oysa ki, bu çekirdeklerin içi o kadar geniştir ki, saatlerce süren nutuklar, gazetelerdeki sütunlar boyu başyazılar, radyolarımızdaki haberler, Şehir meclisinin bir senede konuştukları, Bele diyenin tedbirleri, bütün bunları alsanız, koysanız, bir incir çekirdeğini bile doldurmaz. İnanılmaz gibi gelir ama, gerçek böydir.

Profesörlerimizin, bilginlerimizin politika ve idare adamlarımızın yıllardanberi bütün gayretleri, bir incir çekirdeğini doldurmaktır. Şimdiye kadar bunu hiç kimse başaramamıştır. Bazı profesörlerin, ilim kürsüsünü bırakıp politika ve idare adamı olmalarının sebebi, bilgin olarak yapamadıklarını yapmak, yani bir incir çekirdeğini doldurmaktır.

Bütün dünya bilginleri, politikacıları, devlet adamları, atom çekirdeğiyle uğraşırlarken, bizimkilerin incir çekirdeğiyle uğraşmaları bu yüzdendir.

Bir incir çekirdeğini doldurmak gayreti, bize bir çok önemli dertleri unutturmaktadır. Kısacası, incir çekirdeğinin insanları avutucu ve uyutucu özellikleri vardır. Bir atom çekirdeğinden çok, enerji yutmaktadır

Başka memleketlerde,. Avrupa ve Amerika'da her nedense, incir çekirdeği doldurma işine fazla önem vermezler. İncir çekirdeği doldurma yarışında rekor bizdedir.

Bizde muhalif partiler, her ne kadar iktidara geçince, incir çekirdeğini dolduracaklarını iddia ederlerse de, şimdiye kadar yapılan tecrübelerden böyle bir sonuç alınmamıştır.

Sermaye Sahibinin Tarifi

Dört büyüklerin toplantısında, kimlere sermaye sahibi denebileceği münakaşa ediliyordu. John Foster Dulles:

— Rusya'da herhalde arkadaşından dört ruble fazla parası olana sermaye sahibi derler diye fikir yürüttü. Harold BcMillan:

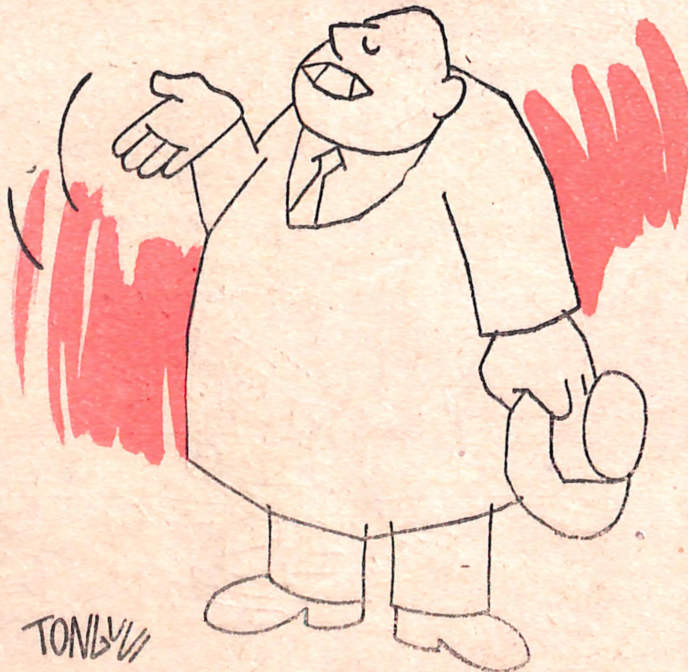
— İngiltere'de akşamları resmi giyinmiş olarak tiyatroda iki saat uyuklıyabilmek için, günde on dört saat çalışan adama sermaye sahibi denir! diye izahetti. Molotov sordu:

— Ya Fransa'da kimlere sermaye sahibi denir?

M. Pinaye, tevazula gülümsedi:

— Karısının harcıyamıyacağı kadar çok kazanan herkese!

UMUMİ HELÂLARA ZAM YAPILDI (Gazeteler)

— Paçaları sıkalım!..

(Tonguç)

Kısa Dalga

Hacıağa İstanbul'da, sevgilisi için minimini bir «apurtuman» kiralamıştı. Bir de radyo alacaktı:

— İlle de kısa dalgadan çalışsın.. diyordu.

— Tabiî efendim. Bu radyo kısa dalgayla çalışır...

Hacıağa izahat verdi:

— Uzunu olmaz ha... Yer yok. Bizim apurtuman çok güççük!

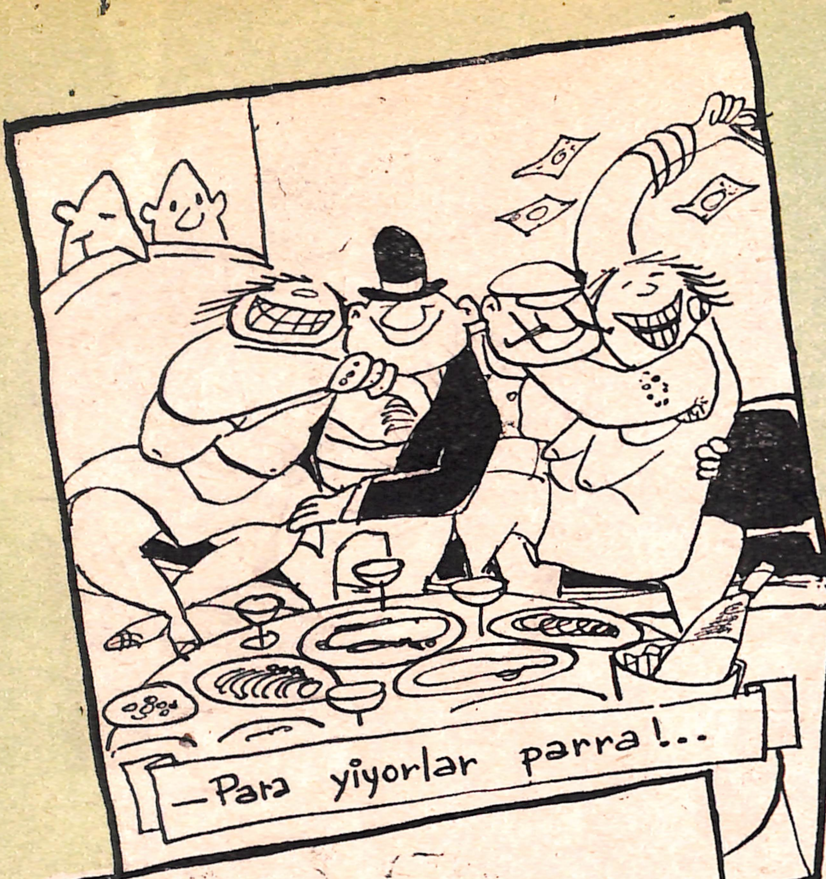
HABER VERİN!

Vapurda tanışmışlardı. Dansederken genç kızı öpmek istedi. Genç kız aksileşti:

— Yooo... Nişanlanmadıkça kendimi öptürmem doğrusu..»

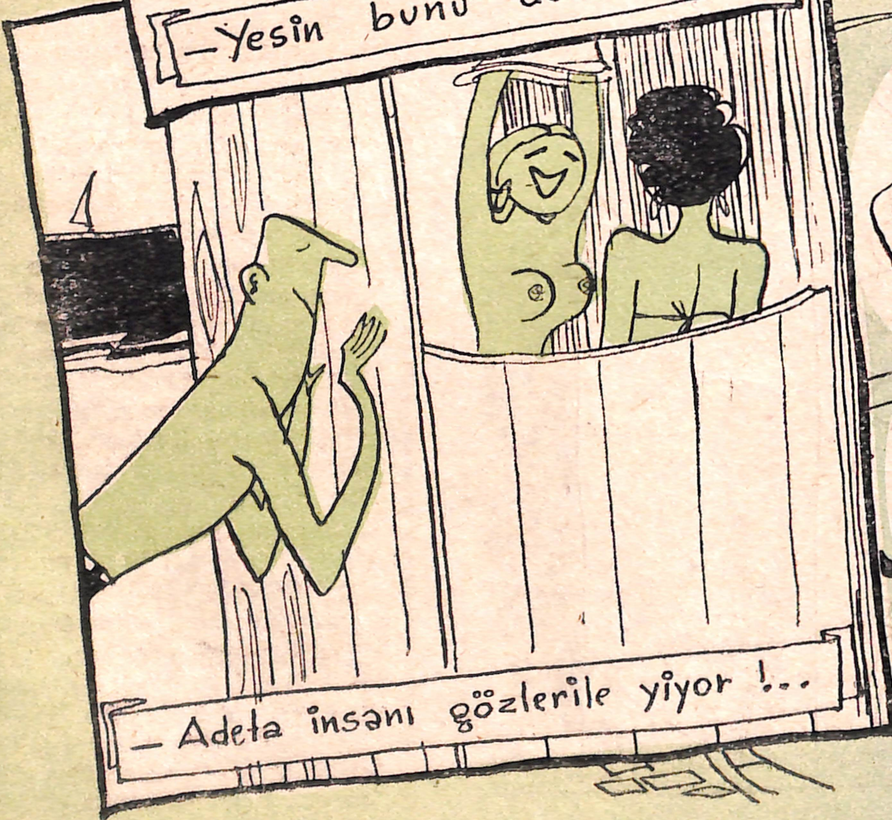
Delikanlı içini çekerek razı oldu:

— Unutmayın da bâri, nişanlandığımız zaman bana haber verin!..

—Para yiyorlar parra!..

NEHAR TÜBLEK
—Anaaam... Yerim seni!..

—Yesin bunu dedesi!..

—Adeta insanı gözlerile yiyor!..

—Ye beni abla!..

«Y» Modası!..

Yazan : ATEŞ SİN

DÜNYADA Mekân

MİZAHİ * UZUN * HİKÂYE

«Bu hikâyedeki vak'a eskiden olmuştur; ama ne kadar eskiden, belli değil...»

BEYEFENDİCİĞİM, bendenizden hiç böyle gayrı ahlâkî bir hareket memûl eder misiniz? İstirham ederim muhterem Beyefendi, min gayri haddin, çoluk çocuk sahibi bir aile reisiyim. Bu melmekette hiç bir şey olamadıksa, çok şükür çoluk çocuk sahibi olduk efendimiz. Hem öyle, konu komşu yardımıyla değil, hepsini alnımın teriyle meydana getirmiş bir aile reisiyim. Bir bakın yeter, hepsi de şıp demiş, affedersiniz burnumdan düşmüş gibidir.

Bendeniz, adab-ı umumiyeye mugayir hareket edecek, alâ meleinnas, affedersiniz, o hareketi yapacak insan mıyım? Hiç bir tarafımı teşhir etmiş değilim. Sabi sübyanlara hiç böyle şey yapılır mı?

Bende yalan yok beyfendi, yalnız elimle, haşa min huzur, şöyle bir harekette bulundum. Onun da esbabını arzedeyim efendim. Eğer fakire hak vermez seniz, cezama razıyım efendim. Meseleyi minelbab ilelmihrab arzetmezsem olmaz efendim. Çünkü, neden derseniz, benim desturun o el hareketini yapmak lığımın helbet bir esbabı var efendim.

Allah gani gani rahmet eylesin, peder merhumdan Zeyrek Yokuşunda bir viran hane miras kalmıştı. Bu ahşap hanenin üç direğinden biri bendenizindi. Biri de bilâderin. Bilâder gibi boynu altında kalsın. Defterdarlıkta memurdur. Üçüncü direğin sahibi münazaalı idi. Hemşireyi, nur içinde yatsın, sizlere ömür toprağa verdikten sonra, üç haylaz oğlanla, amcamızın yetimleri bu direği bir türlü pay laşamıyorlardı.

Haaaa... Affedersiniz, kendimi takdim etmeyi unuttum. Başta akıl mı kaldı beyefendi. Bu tellâllar yok mu, insanda vallahi ne akıl bırakıyorlar, ne fikir... Son günlerde öyle dalgın, öyle dalgın oldum ki,

TRAŞ!..

Bendeniz, yirmi beş lira asli maaşlı, yirmi beş senelik Evkaf memuru Hasbi kulunuz.

Zeyrekteki fakirhane beş odalı idi. İki odasında, bizim bilâder olacak mendebur, habis otururdu. Vallahilâzim, herif karısının elinde oyuncak. Oyuncak olduğuna göre değse a beyim... Karıyı da görseniz, bâri karı olsa, affedersiniz çingene maşasından farksız.

Kadın, bir türlü oda beğenmez. İlle de gözü bizim oturduğumuz odalarda. Dirlik düzenlik bozulmasın diyerekten:

— Hadi, gel sen otur, deriz.

Gelir, oturur, bir kaç gün son ra cayar. Senede bir kaç kere evin içinde göç ederiz.

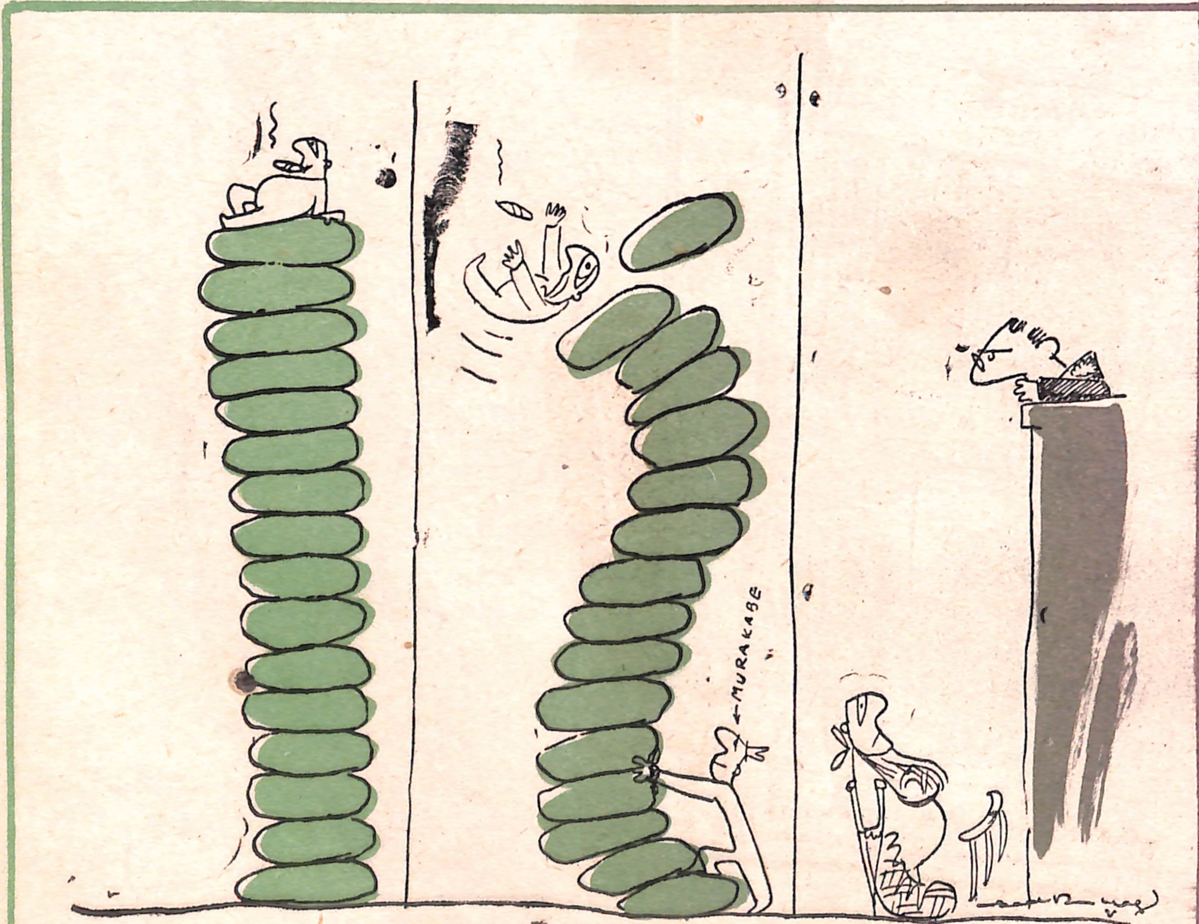
Refika bendeniz, hani zevcem diye söylemiyorum neme lâzım iyi kalblidir, mazlûm, halim selim bir hatundur. Vur ensesine, al ağzından lokmayı...

Bir gün daireden döndüm ki, aman efendim, aman efendiciğim, ne göreyim, ne görsem beğenirsiniz... Yengemiz olacak o şıllık, almış refika bendenizi ayağının altına, ver yansın ediyor. Sille, tokat, tekme, terlik, yumruk, şamar... Hafazan Allah...

Bendeniz yanına varacağım, varacağım ama. . Nasıl varacağım? Şöyle bir öksürüp:

— Yengânım!... Yengânım!... diyecek oldum, demeğe kalmadı, nasıl oldu anlayamadım Beyefendi, daireye öğle yemeğimi götürdüğüm bakır sefertası bir yana, evrak çantam bir yana... Kendimi, refika cariyenizin yanında, yerde buldum.

Ondan sonra efendicağızıma söyliiim, ne diyordum? Haaa... O

Karaborsacı — Şu halime bakın, acıyın bana hâkim bey!..

(Şadi Dinççağ)

gün bugün, bilâder olacak herif-i nâ şerifin de, yengemiz olacak -hay yengeler götürsün ilişal-lah- karının yüzünü görmedim. Şeytan görsün yüzlerini...

Uzatmıyalım Beyefendiciğ'm... Evin iki odasında biz otururuz. O kadar kalabalık ta sayılmayız hani... Abd-i âciz, refika câriyeniz, mahdum bendeniz, kerime köleniz, bir de baldız... Tekir'i unuttum. Bir de tekirimiz... Efrad-ı ailemiz bundan ibarettir. Öbür odalarda kiracılar ikamet ederler. Odalardan birinde gümrük memuru Zâti Beyle hane halkı, birinde manav İsmail Efendi, familyası, üç yumurcağı, kaynanası otu-rur.

Kapıdan girdiniz mi malta gelir, taşlıktan sağ tarafı mutbak. Zemin odada Sâfinaz Hanım oturur. Öbür odada Necati Efendinin altı nüfus ailesi ikamet eder.

Bir kaç kere Belediyeden Fen memurları geldi. Viran hanemizin kesret-i nüfus dolayısiyle, bu kadar sıklete mütehammil olmadığını mübeyyin raporlar tanzim ettiler. Bizi evden kapı dışarı edeceklerdi. Öğünmek gibi olmasın, karınca kararınca hatırlarını hoş ettik. Öyle ya efendim... Siz bizim sayımıza ne bakıyorsunuz? Siz bu hanede oturan 29 kişiyi kantara vursanız, sekiz adam etmez... İçi havayla şişirilmiş balon gibi, zayıf zuafa takımıyız. Gerçi nüfus kaydında insanız. Eh, ne denir, onlar bize o pâyeyi verdikten sonra, bize de artık susmak düşer. Diii mi ya?... İstida verip, insanlıktan kaydımızı düşürecek değiliz ya...

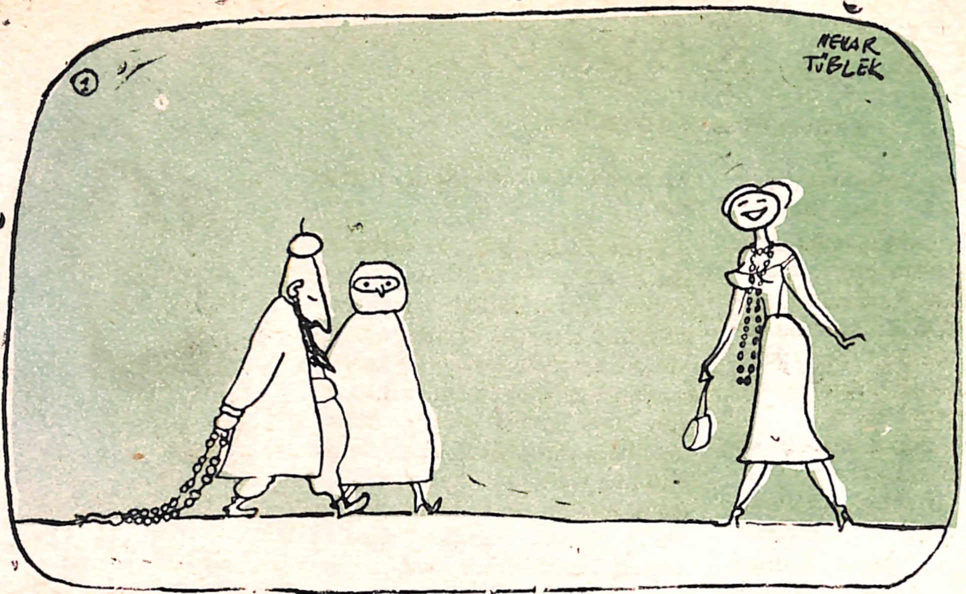
Geldiler, gittiler... Geldiler gittiler. Sonunda:

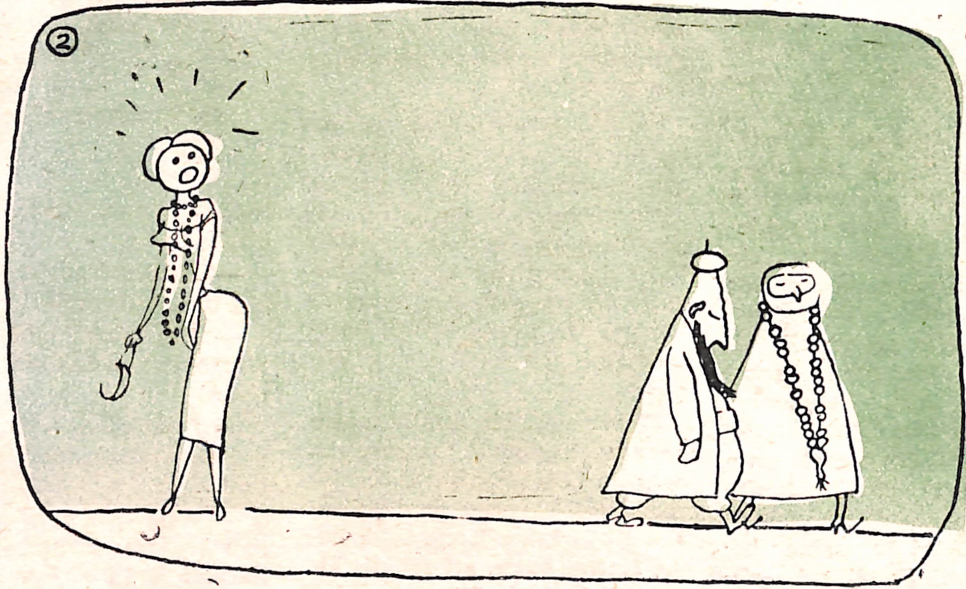
— Size on gün mühlet, dediler. On güne kadar, başınızın çâresine bakın...

Senin bir çâre dediğin şey, aktar Faik efendide de olsa, ver elli dirhem dersin... Çâre nerde?

Ha deyince ev bulunur mu? Döküldük mü sana, çoluk çocuk yolllara... Daireden izin vermezler. Verseler bile, bir verdi, iki verdi... Her gün her gün izin olur mu?

Arzetmiş miydim, bilmem, refika câriyeniz, doğma büyüme

YAZISIZ!..

(Nehar Tüblek)

Aksaraylıdır. Ama gel gör, Valde Camisinin ilerisini bilmez. Şimdiki çocuklar malûm, zamâne... Kıznan oğlan bir yandan paçaları sıvadılar...

Hadi Hasbi Efendi, dedim, kendi kendime, sıva kolları, iş başa düştü. Aman Beyciiim, ev mi? Ateş pahası, yanlarına yaklaşılmıyor. Bizim ev aramamız bir yılan hikâyesidir. Biz ev arıyorduk, arayacaktık, memlekete demokrasi geldiydi gelecekti, hürriyet gelmişmiş, gelecekmiş, derken, bir sabah kazma kürek evin kapısına dayanmazlar mı? Mirim, zatıâliniz olsanız, ne yaparsınız? Yalvarırsınız. Biz de yalvardık.

— Aman etmeyin, eylemeyin... Hep bir Allahın kuluyuz. Coluk çocuk bizi sebilhane bardakları gibi sokak ortasına dökmeyin...

— Olmaz... bir kere emir çıktı, dediler.

Bre vâlden yahşi, pederin yahşi, anlamazlar.

Birden aklım başıma geldi. Bazen öyle olurum efendim, aklım birden gelir.

— Daha verdiğiniz mühlet dolmadı, dedim.

Meğer efenciğim, bu seferkinin maksadı başkaymış... «Mâili inhidam» olduğu için değil de, buralarını yeşil saha yapmak için yıkıyorlarmış.

Canım, mirim efendim, belediye ile başa mı çıkılır? Bir kere yıkmağa niyet ettikten sonra, maili inhidam değildi der yıkar, yeşil daha der yıkar, toprak saha der yıkar... Yıkar oğlu yıkar. Eğer her mail-i inhidam olan yıkılsa, neler yıkılmaz... Hepsi de maaşallah, Piza kulesi gibi yana yatmış, sapa sağlam yerinde durur. Az bir şey yana çarpılmakla, hemen yıkılmak mı lâzım?...

(Devamı gelecek sayıda)

Kat'i Teminat!

Bir hayli tereddütten sonra ve müstakbel kayınpederinin yazıhanesine girdi:

— Muhterem Necati beyefendi, kızınız sınıf arkadaşım Semra ile evlenmeğe karar verdim, müsaadenizi rica ediyorum...

Bay Necati, delikanlıyı tersledi:

— Hayır, ben seni iyi tanırım, bir sürü budalalıklarını gördüm, sana kızımı veremem...

Delikanlı, ellerini uğuşturdu:

— Aman beyefendi emin olun ki, bu son budalalığım olacaktır!

Pekin Köpeği..

Çeviren : Hasan Âli EDİZ

NEW-YORK şehrinin tanınmış köpek tüccarlarından Mayer'in mağazasına genç ve güzel bir kadın girdi. Kadın çok şık giyinmişti. Saçları plâtine idi. Yüzünü de sinema artistleri biçiminde boyamıştı. Genç kadın köpek tüccarını başile selâmladıktan sonra:

— Ben bir Pekin köpeği satın almak istiyorum, dedi. Ama bu köpeğin rengi, sırtımdaki kostümün renginde olmalıdır.

Mister Mayer, genç kadının söylediği şeyleri yanlış anladığını sanarak sordu:

— Nasıl, gri renkli bir Pekin köpeği mi istiyorsunuz?... Ama, umumiyetle bu renkte bir köpek bulunabileceğini hiç sanmıyorum.

— Ben ise, bilhassa bu renkte bir Pekin köpeği istiyorum. Böyle bir köpek edinmek için de hiç bir fedakârlıktan çekinmiyeceğim... Köpek ister bin dolar olsun bunun bence hiç ehemmiyeti yok!.. Tekrar ediyorum: Köpeğin gri renkli olması şarttır. Geçenlerde arkadaşlarımdan biri, kahverengi kostümüne uygun olarak kahverenginde bir Pekin köpeği satın aldı. Ben de gri renkli kostümüme uygun bir Pekin köpeği alacağımı söylediğim zaman benimle alay etti. Şimdi, gri renkli bir köpek bulursam, arkadaşım kıskançlığından mutlaka çatlar.

Genç kadın bir müddet sustuktan sonra:

— Bakınız, az kalsın kendimi tanıtmağı unutuyordum. Adım, Mis Aynemker'dir. Şikagoluyum. Babamla birlikte şimdilik Astorya otelindeyiz. Yarın on ikiye kadar New-York'ta olacağız. Köpeği almak üzere yarın on bir buçukta size gelirim.

Genç kadın bunları söyledikten sonra çıkıp gitti. Mister Mayer bu garip istekten şaşırmıştı. Biraz kendini toplayıp düşününce, meşhur konserve krallarından Aynemeker'in, Şikagodan New-York'a gelerek Astorya oteline indiğini gazetelerde okumuş olduğunu hatırladı. Ensesini kaşıdı. Bu işten büyük bir voli vurabileceğini, istenilen köpeği bulabilirse, bunun, ayrıca firması için büyük bir reklâm etşkil edeceğini anladı.

Ama bu köpeği nasıl bulacaktı? Bütün Amerikayı alt üst etse, böyle bir köpek bulacağından şüpheli idi.

Bir kaç yere telefon etti. Ama hiç bir netice alamadı. Böylece akşam oldu. Gece gözüne uyku girmedi. Ertesi sabah üzgün bir halde mağazasına geldi. Vaziyet gerçekten kötü idi. Saat on bir buçukta Mis Aynemeker geldiği zaman köpeği bulamadığını ona nasıl söyliyerekti?

Mayer asık bir suratla mağazasının kapısında duruyordu. Saat on bire gelmişti. Birdenbire, adeta bir yerine iğne saplanmış gibi irkildi. Karşı kaldırımda, zintire bağlı, gri renkli bir Pekin köpeğini götürmekte olan bir delikanlı gördü. Hemen tezgâhtarlarından birini delikanlının arkasından koşturdu. Her çareye başvurarak delikanlıyı mağazaya kadar getirmelerini tenbih etti.

Bir kaç dakika sonra şık giyinmiş bir delikanlı, mağazadan içeri girdi. Mister Mayer, hiç bir mukaddemeye lüzum görmeden, köpeğe istekli olduğunu söyledi. Delikanlı, nazik, fakat kat'î bir ifade ile:

— Maalesef mister, dedi, köpeğim satılık değildir.

— Köpeğinizi satmağa razı olursanız size beş bin dolar veririm!

— Teşekkür ederim, ama, köpeğimi satmak niyetinde değilim!...

— Ama beni zor bir durumdan kurtararaksınız! Ben işin kârında değilim, bunun için size on bin dolar teklif ediyorum. Burada firmamın kredisi bahis mevzuudur.

— Peki, kabul., ancak on beş bin dolar isterim.

Mister Mayer alnındaki terleri sildi. Saatini çıkarıp baktı. Saat on biri çeyrek geçiyordu. Hemen çek defterini çıkararak on beş bin dolar yazdı ve delikanlıya uzattı. Delikanlı köpeğinin hususiyetlerine dair bazı izahat verdikten sonra köpeği teslim etti. Meyer'i selâmlıyarak çıkıp gitti.

Saat on bir buçuk olmuştu. Mis Aynemeker henüz görünürlerde yoktu. Saat on iki olup ta Mis gelmeyince Meyer telâşlandı. Telefonla Astorya'yı buldu. Santraldan Mis Aynemeker'in otelde olup olmadığını sordu. Otelde olduğunu öğrenince, hemen otomobiline binerek otele koştu. Aşağı yukarı yirmi dakika sonra, gri renkli Pekin köpeğile beraber otelin kapısından içeri girdi. Aynemeker'in dairesini sordu, gösterdiler. Mis Aynemeker'i görmek istediğini söyledi. Mayer'i bizzat konserve kralı kabul etti. Nazik bir eda ile:

— Kızımı görmek istemişsiniz! Niçin görmek istediğinizi sorabilir miyim?

Meyer kısaca meseleyi anlattı. Mister Aynemeker hafifçe gülümsiyerek:

— İşin içinde bir yanlışlık olsa gerek, dedi. Benim kızım henüz sekiz yaşındadır. Bu yaştaki çocukların mürebbiyesiz sokağa çıkmıyacaklarını siz de kabul edersiniz, sanırım! Kızımın size gelmiş olmasına imkân yoktur.

Mister Mayer limon gibi sarardı. Veda etmeğe bile vakit bulmadan deli gibi kendini kapıya attı. Otomobiline binerek, öğle paydosunu hesaba katmadan bankaya koştu. Banka kapalı idi. Bankanın açılışını orada bekledi. Ama geç kalmıştı. Çünkü, on ikiye beş kala, yanında plâtine saçlı bir kadın olduğu halde şık bir delikanlının, bankadan o beş bi doları çekmiş olduğunu kendisine söylediler.

TAŞ DEVRİNDE :

— Yazlığa mı gidiş?... Güle güle!..

(Fransız)

— Maça dair konuşuyorlar...
— Evet, soldan topa nasıl yanaştığını anlatıyor!...

— İtalyan —

Bekarlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALİH TEKCAN

ÇİZEN : YALÇIN ÇETİN

DERKEN SPORCU TÜRKANA DÜŞTÜM... BENİ BU HALE GETİRDİ

172

BEN SANA Bİ ŞİY SÖYLİ-Mİ OĞLUM... Bİ ÇAMAŞIR MAKİNESİ AL.. Bİ DE ELEKTRİK SÜPÜRGESİ. Bİ DE BUZ DOLABI AL. SONRA EFENDİM AMERİKALILAR LASTİKTEN KADIN YAPMIŞLAR. ONDAN DA AL....

173

SİZDE BETSİ DENİLEN LASTİK KADINLAR VARMIŞ

SARIŞIN BETSİ

ESMER BETSİ

BEYAZ BETSİ

TOMBUL BETSİ

UZUN BETSİ

KUMRAL BETSİ

NE BOY, NE RENK İSTİYORSUNUZ? ESMER ALIN İSTERSENİZ, BIKINCA DEĞİŞTİRİRSİNİZ...

174

AFFEDERSİNİZ.. BU BETSİ NASIL KULLANILIR

ŞİŞİRİRSİNİZ BEYİM SONRA CEBİNİZE KOR, GÖTÜRÜRSÜNÜZ...

ESMER BETSİ

175

YAŞASIN BETSİ!.. YAŞASIN DÜDÜKLÜ TENCERE. KAHROLSUN SPORCU TÜRKAN!..

176

CANIM BETSİM!.. YAŞASIN BEKÂLIK... **BEKÂRLIK SULTANLIKTIR!**

177

SON

Yalçın Çetin

8-8-55

Duziko Ahmet

Yazan : Ercüment Ekrem TALU

HER akşam, yatsı ezanı okunduktan bir çeyrek, yirmi dakika sonra, oturduğumuz sokağın köşesinden doğru onun ayak seslerini ve bir mırıltıya benziyen yayvan türküsünü duyardık.

Ve bu sırada, cumbadan başımızı uzatacak olsak, alçacık direğin tepesinde ölü gibi fersiz ve donuk ışıldıyan petrol fenerinin aydınlatamadığı kaldırımların üzerinde, lodos havada Adaya giden bir idarei mahsusa vapuru gibi iki tarafına yalpa vurarak ilerliyen bir gölge görürdük.

O zaman, onu tanımıyanlara şu izahat verilirdi:

— Duziko Ahmet meyhaneden dönüyor...

★

Şehremanetine bağlı Su nezaretinde kâtipti. Ve galiba suya düşmanlığı da oradan geliyordu. Evet: Duziko Ahmedin, ağzına su koyduğu hiç bir vakit görülmemişti. En fazla kaçırdığı gecelerin sabahında bile, gırtlağından midesine kadar inen borunun alev alev yandığını duyduğu zamanlar bu yangını ya gene bir limonlu, yahut ki bir şişe bira ile söndürürdü.

Her akşam, ardarda esnemeler, hafif baş dönmeleri, uyuşukluklar, kerahet vaktinin geldiğini haber verir vermez, Ahmet bey önündeki evrakı çekmesine atar, kalemlerini kaldırır, kilitler, usulcacık daireden sıvışır, sokağa kapağı atardı.

Evvelâ, karşıdaki bakkala uğrar, gündüzlük gıdasını teşkil eden konyağın kabını - küçük, yassı bir şişe - doldurulmak üzere oraya bırakır, kaşar kabuğu mezesile de bir tek yuvarladıktan sonra yola düzülürdü.

Artık neresi o gün esti ise. Beyimin keyfine, neşesine, mevsime, havaya göre: Balıkpazarındaki Bulgara, Galatada bahriye, yahut ki, maymunlu birahanelerine, Beyoğlunda bakkal Papiye, İsponeğe, Taksimde Eptalofosa, Yorgancı bahçesne.. Köprüyü geçmek işine gelmiyorsa, Sirkecide istasyon bahçesine, Kafkasa, İştayınburha, Tavukpazarında Artine, Kumkapıda Kara bıçağa, Sarnıçlıyl, Altıparmak Yervanta.. Hava güzelse Sarıdikburnuna... Narlıkapıya.. Yedikulede Asmalıya.. Fenerde Kılburnuna.. Hâsılı keyif ehli akşamcıların uğrağı olan selâtin meyhanelerden birine damlayıp postu sererdi.

Meyhanecilerin hepsi, müşterilerin de çoğu bildik olduklarından bir devir selâmı çakar çakmaz, masalardan birinin başına geçer, tezgâha seslenirddi:

— Doldur bir karafaki duziko!

Düz rakıya o, mutlaka böyle, Rum ıstılahile «duziko» derdi. Lâkabı da işte oradan kalmıştı. Bunu niçin böyle yaptığını soranlara:

— Be anacığım! dedi.. Bu zıkkım gâvur icadıdır. Zaten meyhanecilikte, herhanecilik de bu adamlara vergidir. Bunlar kadar hiç kimse bu ince zanaatların üstesinden gelemez!..

★

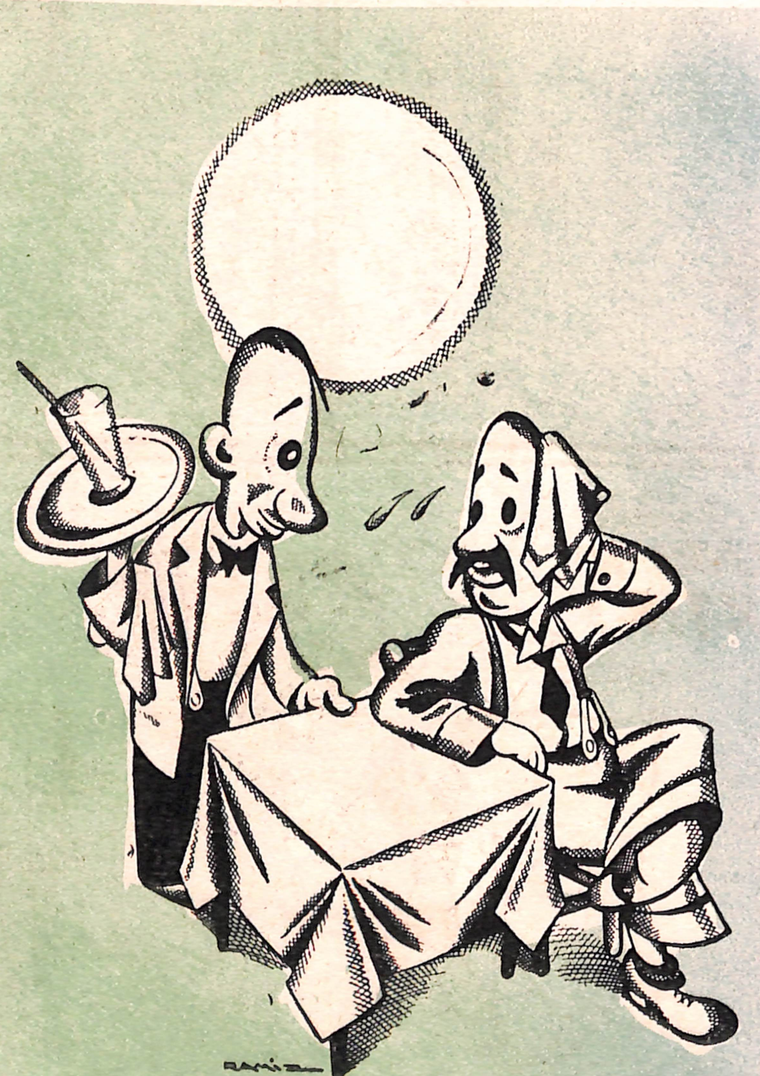
Duziko Ahmet kendi halinde, yumuşak huylu, zevk ehli bir adamdı. Bu rakıya iptilâsı yüzünden, on yıl evvel bir gün karısı onu bırakıp kaçmıştı. Ve Ahmet bey onun nereye gittiğini bile sormamıştı.

— Nesini arıyacağım? diyordu. Farzedelim ki buldum.. Kandırdım. Tekrar eve getirdim. Yeniden dır dır, yeniden hır gür.. Hayat böyle şeylere değer mi?..

Onun bir de yetişkin oğlu vardı. Kendi kendine mektebe gidiyor, akşamları hanım ninesinde karnını doyurup eve dönüyordu.

Ahmet bey bunun hakkında da, gülümsiyerek:

— Bizim emeksiz... der, dururdu.

— Soğuk bir şey aç...
— İstanbul radyosunu açayım mı efendim?...

Meyhanede, Duziko Ahmedin zevki, sofrasını donatmaktı. Mezelerin çoğuna el bile sürmezdi. Fakat onların manzarasiyle göz ve gönül eğlendirirdi. Cacık, topik, köfte, ciğer kızartması, teratorlu midye, balık yumurtası, tarama, dil, an çüyez, çiroz kurusu ve salatası, beyin, koç yumurtası ve mutlaka mı mutlaka iki türlü meyva.. Bunlar karşısına dizilmedi mi, Duziko Ahmed'in de keyfi tam olmazdı.

— Doldur bir karafaki daha!..

Böylelikle, küçük surahiler üçü, bazan da dördü buldu mu, kalkar, parayı kâh verir, kâh çeteleye ilâve ettirir, bir de hafiften türkü tutturup, semte doğru yollanırdı.

Lâkin onun bu hareketinde, zamanla o kadar intizam hasıl olmuştu ki, mahallede, Duziko Ahmet meyhaneden dönerken, saatlerini ayar edenler bile olurdu.

Evlerde:

— Ahmet bey geçiyor.. Saat iki buçuk.. Eyvahlar olsun! Bizim oğlan gene uyanmıştır, meme ister!.

Yahut ki:

— Duzikonun köşeden sesi geliyor, gidelim artık, vakit geç oldu!..

Nevinden lâkırdılar işitilirdi.

★

Gece gündüz, hayatın zevkini bir şişenin içerisine sığdıran ve artık başka hiç bir yerde, hiç bir şeyde aramıyan bu adam, bir gün, oğlu ile karşı karşıya geçmiş ona nasihat etmek lüzumunu duymuştu:

— Oğlum! dedi. Duziko dünyada en iyi şeydir! İçen adam gam nedir, keder, kasavet nedir, bilmez. İçki insanın en vefalı, en candan dostudur. Onun için sen de içeceksin, ve içmelisin! Yalnız, ağzınla iç.. Yüzüne gözüne bulaştırma. Bir an gelir ki, mayna diyeceksin. Ve eğer haysiyetini, şerefini korumak, itidalini, temkinini kaybetmek istemezsen, bu anı önceden kestirmek lâzımdır. Bu an da eşyayı çift görmeğe başladığın zamandır. Meselâ, ne vakit şuradaki iki iskemleyi dört görmeğe başlarsan, rakıyı kes! Anladın mı, evlâdım?..

Çocuk etrafına alık alık bakındı ve:

— Peki ama, bey babacığım... dedi. Sizin iki dediğiniz iskemleyi ben bir tane görüyorum!..

E. Ekrem TALU

Bekarlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALIH TEKCAN
ÇİZEN : YALCIN ÇETIN

DERKEN SPORCU TÜRKANA DÜŞTÜM... BENİ BU HALE GETİRDİ

BEN SANA Bİ ŞİY SÖYLİMİ OĞLUM... Bİ ÇAMAŞIR MAKİNESİ AL.. Bİ DE ELEKTRİK SÜPÜRGESİ. Bİ DE BUZ DOLABI AL. SONRA EFENDİM AMERİKALILAR LASTİKTEN KADIN YAPMIŞLAR. ONDAN DA AL....

172

173

SİZDE BETSİ DENİLEN LASTİK KADINLAR VARMIŞ

SARIŞIN BETSİ
ESMER BETSİ
BEYAZ BETSİ
TOMBUL BETSİ
UZUN BETSİ
KUMRAL BETSİ

NE BOY, NE RENK İSTİYORSUNUZ? ESMER ALIN İSTERSENİZ, BIKINCA DEĞİŞTİRİRSİNİZ...

174

AFFEDERSİNİZ.. BU BETSİ NASIL KULLANILIR

ŞİŞİRİRSİNİZ BEYİM SONRA CEBİNİZE KOR, GÖTÜRÜRSÜNÜZ...

ESMER BETSİ

175

YAŞASIN BETSİ!.. YAŞASIN DÜDÜKLÜ TENCERE. KAHROLSUN SPORCU TÜRKAN!..

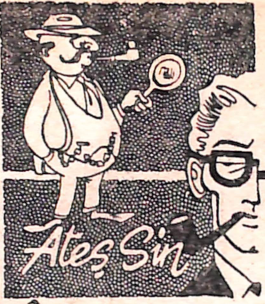
176

CANIM BETSİM!.. YAŞASIN BEKÂLIK... **BEKÂRLIK SULTANLIKTIR!**

SON

Y. Çetin
8-8-55

177

POSTA KUTUSU 69

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKASI : 8

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

★ ★

Bu şekilde devam eden mektubun sonuna, Siirtli Veli, meçhul Bingül Ece'nin ağzından, Hacı Mustafa'ya mâniler de yazmıştı:

Mendilim benek benek
Böyledir kahpe felek...
Çirkin, olmuş kavun yer,
Güzelin bahtı kelek...

★

Mendilim sarı yeşil,
Ey derdim, artık deşil,
Benim derdim yanında,
Ellerinki dert değil.

★

Mendelim sarar beni,
Biraz da sen sar beni
Bakma uzaktan öyle,
Gel artık kurtar beni.

★

Mektubun sonuna da:
«Kurtarıcısını bekleyen

— 1 —

Zavallı bahtsız kız
Bingül Ece»
Diye yazmıştı.

Hacı Mustafa, Bingül Ece'nin mektubunu alır almaz, sevinç delisi olmuştu. Mektubu açıp açıp tekrar tekrar okuyordu. Mânileri ezberlemişti, dilinden düşürmüyordu. Dört karısının dördünü de artık gözü görmüyordu. Sevincinden, hırsından en genç karısını bile, mektubu aldığı gün dört defa döv-

dü. Akşam eve gelince, hemen koşup, zamanında ayağından kunduralarını çıkarmamıştı. Genç kadını ayağının altına aldı, tekmelerinin altında ezdi. Zavallı Bingül Ece, dört gözle onu bekliyor, «gel, artık beni kurtar!» diyordu. Siirtli Veliye «İstanbula geliyorum!» diye telgraf çekmişti. Artık ona kasaba

— 2 —

dar geliyordu. Üç günde hazırlandı. İstanbula niçin gittiğini yalnız Zekeriya efendi biliyordu.

Bir sabah, Haydarpaşa istasyonunda trenden inince, kendisini bekleyen Siirtli Veli ile ilk defa karşılaştı. Siirtli Veli, trenden inenlere teker teker baktı. Onlar daha evvel tanışmadıkları için, Hacı Mustafa'nın kim olduğunu kalıbından, kiyafetinden çıkaracaktı. Trenden inenlerden, gözünün kestirdiği bir kaç kişinin yanına sokuldu.

— Hacı Mustafa siz misiniz? diye sordu.

Adam sarrafı olan Siirtli Veli, hiç birinde isabet ettirememişti. Yataklı vagon müşterileri arasında yoktu. Hacı Mustafa gibi zengin bir adam, üçüncü mevki yolcuları arasında bulunmazdı ya... Yalnız Siirtli Veli senede ona yüz bin liradan fazla para gönderirdi. Herhalde yataklı bileti bulamamış olacaktı. Birinci mevki yolcuları arasında, sorduklarından da hiç biri Hacı Mustafa değildi.

İkinci mevki yolcuları arasında da yoktu. Hacı Mustafa, garda bekliyecekti. Kompartımanın önünde bavulları, eşyaları ile bekleşen bir kaç yolcu vardı ama, bunların hiç biri Hacı Mustafa olamazdı.

Siirtli Veli kime:

— Hacı Mustafa siz misiniz?

Diye sorduysa:

— Hayır, cevabını almıştı.

Bütün yolcular dağılmıştı. Hamallar, eşyaları almışlar, yalnız ihtiyar bir adam, iki gözü de tıklım tıklım dolu heybesinin üzerinde oturuyordu. Bu sakallı adamın Hacı Mustafa olmasına imkân yoktu. Siirtli Veli, bunca yıllık kabzımallık tecrübelerine göre, alış veriş yaptığı büyük müstahsillerin, zenginliklerine göre giyinip kuşanmadıklarını biliyordu ama, şu kırçıl sakallı herif kadar üstü başı partal olanına rastlamamıştı. Bu adam, avucuna, dilenci diye beş kuruş bırakılacak kadar zavallı, fakir, sünepe bir şeydi.

Hacı Mustafa, ya treni kaçırmıştı, yahut da istasyonda kendisiyle buluşamayınca, vapura binip tek başına İstanbula gitmişti. Siirtli Veli, artık Hacı Mustafayı bulmaktan ümidi-

— 3 —

ni kesip giderken, hiç ihtimal vermemekle beraber, ne olur ne olmaz diye bir kere de şu zavallı ihtiyara sormağı düşündü. Herifin yanına yaklaşınca, sormaktan vazgeçti. Adamın ayağındaki şalvarın, sırtındaki çuha çeketinin yamalarından asıl kumaşı belli olmuyordu. Siirtli Veli, tam sormağa giderken, son yolculardan bir kadın ihtiyarın avucuna yüz para bıraktı. İhtiyar, parayı alırken:

— Allah razı olsun!.. Allah ne niyetin varsa versin!..

Diye duaye başladı. Artık bu adam Hacı Mustafaya olamazdı Ama Siirtli Veli yine de onun yanına yaklaştı, sordu:

— Hemşehrim, ne bekliyorsun?..

— Bir arkadaş gelecekti, burada buluşaktık... Besbelli gelmedi.

— Gelecek arkadaşı tanıyor musun?

— Yok...

— Adı ne?..

— Kabzımal Veli efendi...

Siirtli Veli şaşırdı:

— Kabzımal Veli benim dedi. Hoş geldin Mustafa efendi.

Hacı Mustafa birden canlandı. Oturduğu heybesinin üstünden kalktı.

— Hoş bulduk Veli efendi...

Hacı Mustafa hepbesini sırtına vururken, Siirtli Veli, gardaki hamallardan birini çağırdı. Heybeyi hamala verdi. İçinden: «Bu herife kazık atamıyacağız galiba!..» diye geçirdi.

— Nasılsınız Mustafa efendi?

— Hamdolsun, duacıyız.

Haydarpaşadan bir otomobile bindiler. Araba vapuru ile İstanbula geçiyorlardı. Yolda şuradan buradan konuşurken, Hacı Mustafa, Siirtli Velinin bakışlarından, perişan kılığını merak ettiğini anladığı için:

— Heybede yeni urbalarım var emme, dedi, malûm ya, bura İstanbul... Çok mukuatını duyduk. Yolda biri çarpmasın diyerek, eski ürbalarımı giydim.

(Devam edecek)

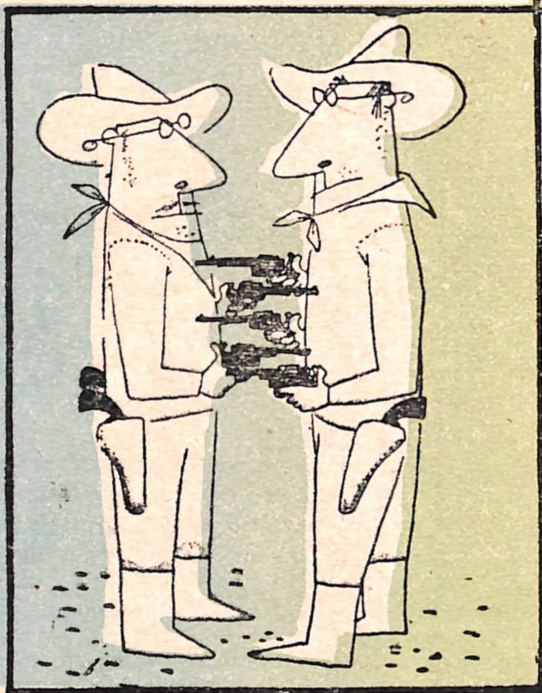
— 3 —

CAVALLO

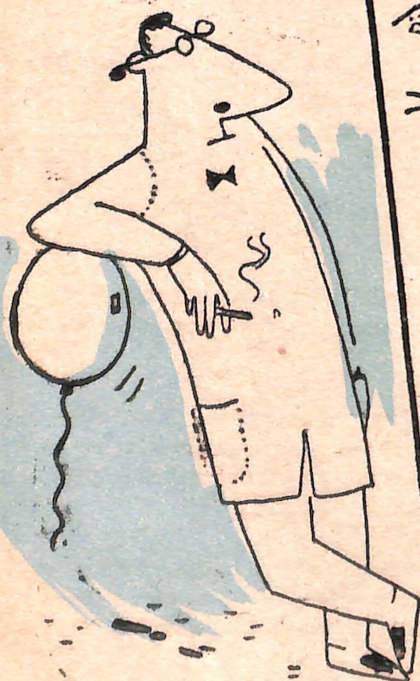

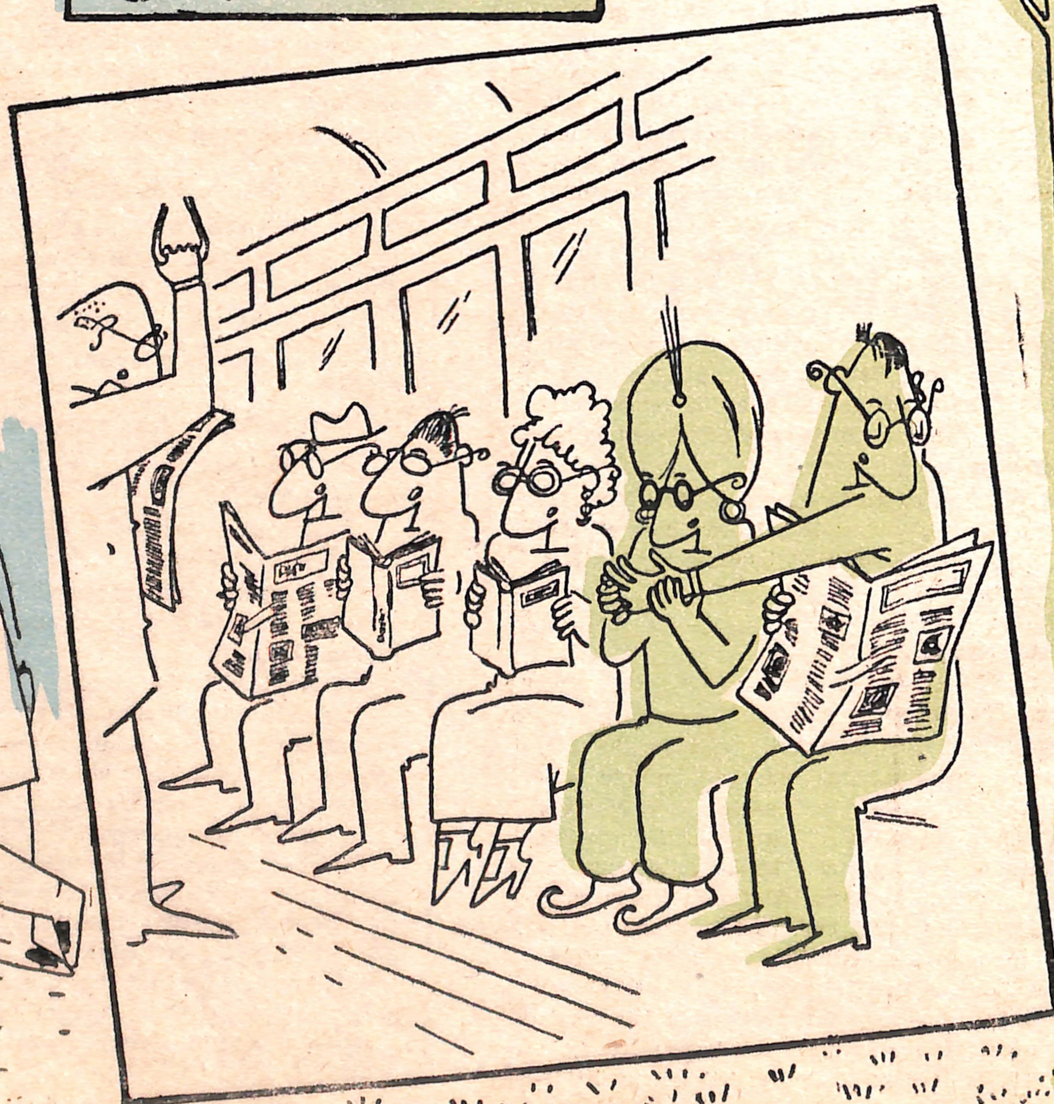
Yazısız

Tasarruf mevzuunda yenilik!

AYDA 50 LİRA YATIRAN
HER 250 KİŞİDEN 1 KİŞİYE
HAYATININ SONUNA KADAR
AYDA 300 LİRA İRAT
VEYA PEŞİN OLARAK
30.000 LİRA

Not: İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında mufassal izahatı havi broşürlerimiz bütün Şube. ve Ajanslarımızda emirlerinize âmadedir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

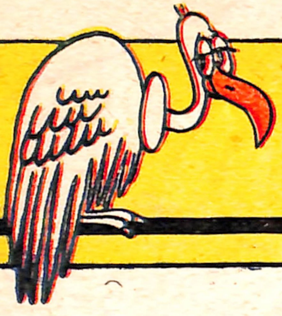
T. C.

Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları
1955 ikramiye tutarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve Ziraat aletleri bulunmaktadır.
İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

